

தமிழ் வாழ்க!

நுணர் ந.நு.

மலர் கூ.

தமிழ்ப் பொழில்

விகாரி - புரட்டாசி

1959

கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம், தஞ்சை.

பொழிற்றெண்டர் :

ச. சுயம்பிரகாசம், B. A., B. L.,

தமிழ்ப் பொழில்.

பதிப்பாசிரியர் குழு.

1. திரு. ச. சுயம்பிரகாசம், B. A., B. L., தலைவர்,
கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம்; பொழிற்றொண்டர்.
2. திரு. நீ. கந்தசாமி பிள்ளை, பள்ளியகரம், தஞ்சாவூர்.
3. பேராசிரியர் தி. வை. சதாசிவ பண்டாரத்தார்,
ஆராய்ச்சித்துறை, அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம்.
4. சித்தாந்த கலாநிதி ஓளவை. சு. துரைசாமி பிள்ளை,
பேராசிரியர், தியாகராயர் கல்லூரி, மதுரை.
5. வித்துவான், க. வெள்ளைவாரணாறு,
ஆராய்ச்சித்துறை, அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம்.
6. திரு. சி. வேதாசலம், B. A., B. L.,
அமைச்சர், கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம்.
7. திரு. வித்துவான் ச. யாலசுந்தரம்,
கரந்தைப் புலவர் கல்லூரி, தஞ்சை.

உள்ளுறை

துணர் கூடு	—	மலர் கூ பக்கம்
1. பாரதி—யார் பேராசிரியர்—பண்டித— P. R. மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை, M. A., மாசுகோ		161
2. பத்தினிச் செய்யுளும், கண்ணகியும் மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி		181
3. தண்டியாசிரியர் புலவர் நா. விசுவநாதன்		189

3454/59
1

தமிழ்ப் பொழில்

நஞ்சைக் கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத் திங்கள் வெளியீடு

துணர்	திருவள்ளூர் யாண்டு துசுகூய	மலர்
நூ	விகாரி, புரட்டாசி	சு
	1959 செப்டம்பர், அக்டோபர்.	

பாரதி — யார்

(ஒரு சொற்பொழிவு.)

பேராசிரியர் - பண்டித - P. R. மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை, M. A., மாசுகோ.

எமது தமிழ்ப் பெருங் கவிஞன் சுப்பிரமணிய பாரதியாரின் வெள்ளணி விழாவிற்கு பங்கு பற்றும் வாய்ப்புற்றமைக்கு மகிழ்கின்றேன். இவ்வினிய விழாவினைத் தனது முயற்சியால் சோவியத் ஒன்றியத்தின் தலைநகரில் நடத்த முன்வந்த பன்னாட்டவர் பேரவை (VOKS)ச் செயலருக்கு என் நன்றி. பெருந்திரளான மக்கள் வந்திருப்பது எந் தமிழ் நாட்டுப் புலமையோரின் ஏற்றம் தெரிய சோவியத் மக்கள் கொண்டுள்ள ஆவலினைக் காட்டுகிறது.

கவிஞர் சுப்பிரமணிய பாரதியை நாட்டுக்கவிஞர் என்றும் சுட்டியுரைப்பதுண்டு. தமிழ் நாட்டில் இக்காலத்தே இலங்கும் கவிஞருள் தலைசிறந்தவர் பாரதியார். இக்காலத் தமிழ்ப் பாக்களின் முறைக்குத் தந்தை பாரதியாரே என்றால் மிகையாகாது. அவர்தம் கருத்துக்களையும் பாமுறையினையும் பின்பற்றிப் பலர் கவிபுனைந்து வருகின்றனர். இளம் நம்பியரும் நங்கையரும், பாரதி பாக்களைச் சுவைத்துக் களிப்புற்று, உணர்வுற்றுத் தமது கற்பனையுற்றுத் திறப்புறக் கவிப்புனல் சொரிந்து தமிழ்ப்பாவினை வளப்படுத்துகின்றனர். தமிழ் இலக்கியத்தில் ஒரு புதுமை புகுத்தியவர் பாரதி. தமிழ் இலக்கியப் புத்துகம் கண்டவர் பாரதி.

பாரதியின் வாழ்க்கை குறித்தும் பணி குறித்தும் பேசுதற்கு முன்னர், சற்றே எம் தமிழ் இலக்கியம் பற்றிக் கூறுதல் பொருந்துமென்றெண்ணுகின்றேன். எம் மொழி குறித்தும் சிறிது கூறுவல்.

எந் தமிழ்மொழி நனிமிகப் பண்டையது. உலகில் மனித இனம் தோன்றிய பழமையுடன் எம் மொழியின் பழமையும் இணைந்தது எனின் மிகைபடக் கூறலாகாது. இத்தரைக் கோளத்தின் நடுநிலக் கோட்டின் மருங்குள்ள பரப்பில்தான் முதன் முதல் பயிர்ப்ச்சையும்;

உயிர் வகைகளும் தோன்றின என்பதை நீங்கள் அறிவீர்கள். இக்காலத்தே 'மறைந்த லெமூரியா' என்று நில இயலறிஞர் சுட்டுகிற எம்பழந்தமிழ்க் கண்டம் நிலநடுக்கோட்டு மருங்கே பரந்து விரிந்து கிடந்தது. பல கடல்கோள்களால் தமிழகத்தின் பெரும்பகுதி நீருள் மூழ்கியமுந்தி மறைய, எஞ்சிய சிறு துண்டு ஒன்றே இன்று தமிழகம் என்னும் பெயரில் நிலவுகிறது. அதுவும் நடுநிலக்கோட்டிற்கு அருகிலேயே வெப்ப மண்டலத்திலேயே விளங்குவதை உன்னுக. வெவ்வேறான மூன்று ஊழிகளில், இப் பழந்தமிழ்க் கண்டத்தே புலவர் பேரவைகள் சங்கம் எனும் பெயருடன் நிலவின. அவற்றில் பண்பட்ட புலமைச் சான்றோர் பல்லாயிரவர், உறுப்பினராயமைந்து உயர்தகுதிவாய்ந்த பேரிலக்கியப் பனுவல்களை இயற்றித் தமிழ் பரப்பிச் செம்மாந்து வாழ்ந்து வந்தனர்.

பல இலக்கியப் பனுவல்கள் மக்களிடையே தோன்றிப் பரவி வேருன்றிய பின்னர்தான் இலக்கணம் பற்றிய எண்ணமே எழும் என்னும் உண்மை மொழியியல் அறிஞர் துணிபு மாகடலின் களி வெறி, இயற்கையின் மற்ற விளையாட்டு, தொடக்கத்தில் நாடோடிகளாக வந்து எம்முன்னோரால் விருந்தேற்கப்பட்டுப் பின்னர் உட்பகையாக மாறிய வெளிநாட்டு வீணர்களின் வஞ்சம் ஆகிய இன்னல்களால் அழிந்தனபோக எஞ்சிநின்று இக்காலம் எமக்குக் கிடைக்கும் தமிழ் நூல்களுள் நனிமிகப் பழமையுடையது தொல் காப்பியம் ஆகும். அஃது இலக்கணம் புகழ்மிக்க ஆராய்ச்சி வல்லுநர்கள், அந் நூலின் தோற்றக்காலம், கிருத்துப் பிறப்பிற்குப் பன்னூருண்டுகள் முந்தையது என்று அறுதியிட்டுள்ளனர்.

அப் பழம் பெரு நூலில் வெறும் மொழியமைதி மட்டுமன்றி நாகரிகப் பண்பாட்டு அமைதி விதிகளும் உள்ளன. அதனைக் கற்று எண்ணுபவர், பல்லாயிர யாண்டுகட்கு முன்னர்த் தமிழ்மக்கள் பயின்றுவந்த பண்பாட்டுச் சிறப்பினை நன்கு தெரிந்து கொள்ளுதல் இயலும். தமிழ் மொழியும், வாழ்க்கை வழியும் வளர்ந்து, முதிர்ந்து, கனிந்து சிறந்த காலத்தே எழுந்தது தொல்காப்பியம் என்பதை எவரும் ஐயமகன்று துணியக் கூடும்.

கிருத்துவக்கால வழக்குக்கு முற்பட்ட பத்தாயிரம் யாண்டு நிகழ் காலையிலேயே, தமிழர் வீரமும், துணிவும் கொண்டு பல நாடுகளுடனும் தொடர்புற்று விளங்கினர். அக்காலத்தைய நாகரிக நாடுகளனைத்துடனும் வாணிபத்தாலும் அரசியல் தூதுக்களாலும் உறவு பாராட்டி வாழ்ந்தனர். கிழக்கே சீனம் வரையிலும், மேற்கே கிரீசு, ரோம் வரையும் பழந்தமிழர் உறவாடி உயர்புகழ் பரப்பினர். ஹெரோடோட்டஸ் (Herodotus) போன்ற பழம்பேர் அறிஞர்களின் கூற்றுக்கள் இவ்வுண்மையை வலியுறுத்துகின்றன.

“நனிமிகப் பழமை சான்ற தமிழ்ப் பெரும் இலக்கணமாகிய தொல்காப்பியத்தில் ஒலி முறையமைப்பு வகுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. இக்காலத்துப் புதுமையாகத் தேர்ந்தறியப்படும் ஒலிமுறை இலக்கண

நெறிக் கோட்பாடுகள் இப் பழந்தமிழ் இலக்கண நூலில் தெளிவாக அமைந்துகிடக்கின்றன. இப்பழைய நூலுள் கூறப்பட்டவை தாம் இன்றைய புதிய கருத்துக்கள் என்பதை அறிந்தவுடன் நமக்கு வியப்பு மேலிட்டு உணர்ச்சி பெருகுகிறது". இங்ஙனம் பேராசிரியர் சங்கரன் என்பவர் டெக்கான் கல்லூரியின் ஏழாவது கட்டுரைச் சுவடியில் எழுதியுள்ளார்.

தமிழ்மொழியின் தொன்மையையும் பெருமையினையும் W.S. ஆலன் (Allen), பேராசிரியர் கால்ட்வெல், W.E. ஐக்கின் போன்ற வெளிநாட்டு அறிஞர் பலர் நிறுவி யுள்ளனர்.

கிருத்துக்கால வழக்கிற்கு முன்னர் நிலவிய பனுவல்களுள் ஒழிந்தன கழிய இந்நாள் எமக்குக் கிடைப்பவற்றை சங்க இலக்கியம் என்னும் தொகுப்பாக்கிச் சுட்டுவர். அக்காலத்தே செய்யுள் யாத்தவர் பலதிறத் தொழிலரும், வாழ்க்கை நிலையருமாவர். அன்னர் பொருளீட்டும் தொழிலாகப் புலமையை நடத்தவில்லை. அரசர், குயவர், மருத்துவர், ஆசிரியர், உழவர், கூலவணிகர், அறுவை வணிகர், குறுநிலத்தலைவர் போன்ற பலதிறத்தாரும் பைந்தமிழ்ப் பாப்புனைந்துள்ளனர். உடலுரங் கொண்டாராகிய ஆடவருடன் புலமையில் மெல்லியலாரும், போட்டியிட்டுச் சிறந்துள்ளனர். நல்லிசைப்புலமை மெல்லியலார், பல்வகைத் தொழிலினர் அக்காலத்தே மிளிர்ந்தனர்.

சங்க இலக்கியப் பாக்கள் எளியன; நேர்கருத்து உரைப்பன; உருவிற் சிறியன; ஆனால் கருத்து வளம் உடையன. ஒவ்வொரு பாட்டும் ஓர் எண்ணக் குவியல். தமிழர்தம் வாழ்வினைத் தீட்டிக் காட்டும் அழகிய ஒவியங்கள். இனம் விளங்கா சுவர்க்கம், நரகம் பற்றியும் அவற்றுடன் இயைபுடைய செயற்கைப் பொருள்கள் பற்றியும் அப்பாடல்கள் அறிவிப்பன அல்ல. இது கிருத்துவக்கால வழக்குக்கு முந்தைய தமிழ் இலக்கியத் திறனாகும்.

கிருத்துவக்காலத் தொடக்கத்தே எமது தமிழ் இலக்கிய மரபில் மாற்றம் நிகழ்ந்தது. இலக்கியத்தில் சமயம் இடங்கொண்டு விளையாடிச் செல்வாக்கு ஓர்சியது. கி. பி. ஆறாம் நூற்றாண்டு வரையும் எழுந்த பனுவல்கள் பன்னூறு அடிகளைக்கொண்ட நெடும் பாட்டுக்களாக சமண பௌத்த சமயக் கருத்துக்களைப் பரப்பும் நோக்குடையனவாகக் காட்சி தருகின்றன.

கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டுமுதல் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டுவரை சமயப் பூசல்களும், குழப்பங்களும் எந்தமிழ்நாட்டில் இருந்ததாகத் தெரிகிறது. இக்காலத்தேதான் சைவ வைணவத் தெய்வங்களின் மீது காதலாகி ஒதும் கனிந்த பாடல்கள் ஆயிரக்கணக்கில் எழுந்து பண் ஒலித்துப் பரவின. மற்றைச் சமண பௌத்த சமய வெறியரைப் பழித்துரைக்கும் பகுதிகளும் இவற்றில் விரவியுள்ளன.

அடுத்த சில நூற்றாண்டுகளில் தமிழ் இலக்கியம் முற்றும் வேறுபட்ட வடிவினைத் தாங்கிப் போந்தது. நாட்டில் வைதிகமதம் செல்வாக்குப் பெற்றது. புரோகித பாஷையாம் சமஸ்கிருதத்தினை அரசர்கள் நயந்து தாங்கிப் போற்றினர். அரசன் எவ்வழி, குடிகள் அவ்வழியாகும் நியதியின்படி புரோகிதர் கதைத்து வந்தமாய்ப் புராணங்களைக் கேட்டு மகிழ் மக்கள் திரண்டனர். மக்களின் சுவைக் கேற்பச் சில புலவர்கள் வடமொழி இலக்கிய மரபுக்கொத்த பனுவல்கள் புனைந்து புகழ் தேடினர். வடமொழி இலக்கியங்கள் அரசனைத் தெய்வமாக்கியும், மக்கள்மாட்டுப் பிறப்பு வழிச் சாதிகள் சுட்டிப் பிரிவுண்டாக்கியும் உழைப்பின் உயர்வினை இழித்தும் தவறு மலிகருத்துக்களைப் பரப்பின. இத்தகைய சமஸ்கிருத இதிகாச, புராணங்களை மொழி பெயர்த்தோ அன்றித் தழுவிப் புனைந்தோ தான் கி. பி. 14-ஆம் நூற்றாண்டுவரைப் புலவர்கள் தமிழ்மொழியினைப் பேணவேண்டியதாயிற்று.

இலக்கியத்தின் மூலப்பொருளாக, பாட்டுடைத் தலைவராக அரசன் அன்றித் தெய்வந்தான் இருத்தல் வேண்டும் என்பது சமஸ்கிருத இலக்கிய விதி நெறி. கி. பி. 14-ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னர்த் தமிழிலும் இந்த மரபு நழுவிப் புகுந்துவிட்டது. சிற்றிலக்கியங்கள் பல “பிரபந்தம்” என்னும் பெயருடன் ஆக்கப்பட்டன. தமிழ் மொழியும் இலக்கியமும் சிதைந்து, சீரழிந்து ஏறத்தாழ இழி நிலையுற்றது என்றே கூறலாம். அரசியல் மாற்றக் குழப்பங்களாலும் இந்தச் சீரழிவு மிகுந்தது. பேரரசுகள் சரிந்தன. குறுநில மன்னர்களும் படைத் தலைவர்களும் ஆங்காங்கே தான்தோன்றியாட்சி நடத்தி ஆரவார நீர்மையவான அரசு நிறுவினர். அன்னரைச் சூழ்ந்து புலவர் குழாம் வாழ்ந்தது. வாழையடி வாழையாக வழிவழி வந்த புலமைக்கனல் குன்றாத நாளீறு படைத்தோர் தாம் அன்னார். ஆயினும், ஐயகோ! தமக்குச் சோறிடும் சிற்றரசுகளின் நொய்ய செயல்களையே பையப்பையப் பெரிதாக்கி உயர்வு நவீர்ச்சியாகப் பாராட்டும் பணியினையே மேற்கொண்டனர். குறுவேந்தர்தம் சிறுகாமச் சேட்டைகளைப் பெருந்திறமையுடன் பன்னிப் பன்னிப் புனைந்து பாடிய பாக்கள் தாம் எத்துணை?

இன்னொரு புலவர் கூட்டம் சமய மடங்களில் ஒடுக்கப் புலவராய் அடங்கி நின்றனர். கட்டுக்கடங்காக் கற்பனைக் களஞ்சியங்கள் இவர்கள். புண்ணியத்துறைகளையும் வழிபாட்டு ஊர்களையும் வானளாவப் புகழ்ந்து, இல்லது புகுத்தி, ஏற்றம் தந்து தலபுராணம் பாடிப் பாடிக் காலங்கடத்தினர் இப்புலவர்கள்.

ஆங்கிலவர் ஆட்சியில், மற்றைய உள்நாட்டு மொழிகள் போன்றே தமிழும் தாங்குவாரின்றித் தவித்துத் தளர்ந்தது. கல்விசான்ற தமிழர், தமிழில் அளவளாவி உரையாடுதல் கூட நாணுத்தகவுடைத்து என்று கருதினர். இக்காலத்தில் எழுந்த இலக்கிய மெல்லாம், இடைக்காலப் பிரபந்தங்களுடன் பல்லவி பாடும் நிலையி

லேயே இருந்தன. அவைதாமும் பாளையத்தார் அவைகளிலும், நிலப்பட்டயத்தார் மாளிகைகளிலும், ஆலயத்தார் மடங்களிலும் அடக்க ஒடுக்கமாய் ஆணவமலங்கழிந்து சீவக்கூறு குறுகிச் செறிந்து கிடந்தன.. இதைப்பற்றிப் பொதுமக்கள் சிறிதும் கவலை கொள்ள வில்லை. ஏனெனில் பொதுமக்கள் வாழ்க்கை குறித்தோ அன்றி அன்னார் தம் தொல்லைகளை நீக்கும் நெறிமுறை குறித்தோ ஒரு சிறிதும் இயம்பவில்லை தமிழ் இலக்கியம். இவ்வாறுகப் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிறுதியில் தமிழ் இலக்கியம் யாரும் நயவா அவல நிலையில் வாடிநின்றது.

இத்தகைய நேரத்தில்தான், பாரதி, இலக்கியவானில் எழுந்து தோன்றினார். இலக்கியப்பணியில் ஒரு திருப்பம் புகுத்தினார். பண்டைத்தமிழ் இலக்கியப் பண்பியல்களைப் பேரளவு பின்பற்றி உயிர்ப்பித்தார். அரசர்களையும் கடவுளர்களையும் அப்பால் நீக்கி எளிய உழவரையும் உழைப்பாளரையும் அன்னார் தம் அன்றாட வாழ்வுத் தொல்லைகள் பலவற்றையும் முன்னணி நிறுத்தி முனைந்து எழுதினார். அரசியலிலும் சமயத்திலும் ஆணவ வெறியினை எதிர்த்தார். அரசியல், சமய ஆட்சிக் கொடுமைகள் பாரதியின் எழுத்தின் முன் நடுங்கின. அவர் ஒரு புரட்சியுள்ளம் படைத்தவர். கருத்துக்களில் மட்டுமன்றித் தமது பாக்களின் உருவங்களிலும் புரட்சியினைப் புகுத்தினார். இடைக்கால யாப்பு முறைகளை அறவே உதறிவிட்டு எளிய நாட்டுப்புறப் பண்ணமைப்புக்களை ஏற்றுப் பாப்பனைந்தார். இந்நெறியால் படிப்பில்லாத பாமரமக்கள் உள்ளத்திலும் இடங்கொண்டு ஈர்த்தன அவர் பாக்கள். புதுவகுப்புடையனவேனும் அவர் பாக்கள் யாப்பு இலக்கண விதி பிறழ்ந்தன அல்ல. காலஞ்சென்ற விபுலானந்த அடிகளாரும், சொன்மறவர் டாக்டர். சோமசுந்தர பாரதியாரும் அடிக்கடி வலியுறுத்திக் கூறியுள்ளது போன்று, பாரதியார் பனுவல்கள், பழம்பெருந் தமிழ் இலக்கணம் தொல்காப்பியம் விதந்து கூறும் செய்யுள்வகை விருந்தாகவும், பல வண்ணங்களாகவும் இந்நாளைய சொல்லோட்டத்திலங்குகின்றன. வஞ்ச வாழ்வும் பஞ்சின் உரமும் நெஞ்சில் அழுக்கும் நிறைந்த பிற்போக்காளர் சிலர் அந்நாளில் எமது புலவர் பெருமானின் பாத்திறன் சூய்ந்துணர வில்லை யெனின் அது பாரதியார் குறையா? அன்று. அன்று. மக்கள்-கவிஞர் ஆயினார் எங்கள் பாரதி. “நாட்டுக் கவிஞர் பாரதி” என்று வாயாரப் புகழ்ந்து ஏற்றனர் மக்கள்.

சென்னையரசின் நெல்லை மாவட்டத்து எட்டையபுரத்தே 1882-ஆம் யாண்டு டிசம்பர்த் திங்கள் 11-ஆம் நாள் கவிஞர், சுப்பிரமணிய பாரதி பிறந்தார். அவர்தம் தந்தை சின்னச்சாமி ஐயர் எட்டையபுர மன்னர்பால் பணிபுரிந்துவந்தார். பாரதியின் ஐந்தாம் அகவையில் அன்னையும் பதினாறாம் அகவையில் அப்பனும் இறந்தனர். தனது அத்தையுடன் வாழ்வதற்காகப் பாரதி காசிக்குச் சென்ற இடத்தில், காசி இந்துப் பல்கலைக் கழகத்தே சமஸ்கிருதம் பயின்றார். மீண்டு, தன்னூர்க்குப் போந்து எட்டையபுர

மன்னர்பால் தமது தந்தையின் பணியினை ஏற்றார். ஆனால், இவரது விடுதலை வேட்கை மீதூர்ந்த கட்டற்ற இயல்பு இப்பணிப் பிணிப்பில் இருக்கவிடவில்லை. ஆகவே, மன்னரவை நீங்கி மதுரையில் ஒரு பள்ளியில் தமிழாசிரியராக மாணவரிடைப் பணிபுரிந்தார். இதுவும் சில திங்கள் தான். பின்னர்ச், சென்னை மாநகர் புக்கு, சுதேச மித்திரன் என்னும் நாளிதழின் துணையாசிரியர் ஆயினார். இவர் விரும்பியவாறு வாழவிடவில்லை பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம். இவரது கட்டுரைகளும் பாக்களும் பிரிட்டிஷ் வல்லரசினைத் தாக்கி எழுந்து உயிர்க்கும் ஊக்குரையாக இருந்தமையால் இவரைச் சிறைப்படுத்தும் ஏற்பாடு நிகழ்ந்தது. எனினும் இதனை முன்னறிந்து, சில நண்பரும் அன்பரும், இவர்க்கு உதவினர். சென்னையினின்றும் தப்பிச் சென்று, பிரெஞ்சுக்காரர் ஆட்சியிலிருந்த பாண்டிச்சேரியில் அடைக்கலம் புகுந்தார். இவரைப்போன்றே அங்குப் புகலிடம் தேடி வந்திருந்த அரசிந்த கோஷ் போன்றோரின் உறவு இவர்க்கு உண்டாயிற்று. பாண்டிச்சேரியில் இருந்தவாறே தமது இலக்கியப் பணியினைத் தொடர்ந்து நடத்திவந்தார். 1918ல் எட்டையபுரம் மீண்டார். சின்னாள் தங்கியபின்னர்ச் சென்னைக்கே வந்து சுதேச மித்திரனில் சேர்ந்தார். 1921-ஆம் யாண்டு ஸெப்டம்பர்த் திங்கள் 11-ஆம் நாள் உலகினின்றும் மறைந்தார்.

பாரதி தன் பிள்ளைப் பருவத்திலேயே பேரறிஞராகத் திகழ்ந்தார். மிகு விரைவில் கவி புனையும் ஆற்றல் காட்டித் திரிந்தார். இவரது மதித் திறனை ஆசிரியர்களும் அறிந்திருந்தனர். ஒருநாள் தமிழ் வகுப்பில், பாடத்தே நாட்டம் செலுத்தாது, குறும்பு புரிந்து இருந்த பாரதியினைச் சற்றே மட்டந்தட்ட எண்ணிய ஆசிரியர், “ஏ, கவிக்காளமேகமே! எங்கே ஒரு பாட்டு சொல்லும்” என்று ஏவினார். உடனே சட்டென்று நமது கவிஞர் தனது நாவீறு தோன்ற, “ஐய,காளமேகம் சூல் முதிர்ந்து கருத்துத் தடித்திருப் பினும் நீர் ஏவினால் பொழியாது; எண்ணினால் ஈயும்”, என்று மறுமொழிந்து ஆசிரியரை மடக்கினார். பாக்கள் கட்டளையிட்டுப் பெறக்கூடிய பொருளல்ல. சொல்லின் கிழத்தி மெல்ல அவள் விரும்பிய வேளையில் ஆடிக்களித்து அருவியென இமிழ்ந்து இவ்வுலகில் இறங்கவேண்டும். இதுதான் புலமையின் நுண்ணிய உண்மை. அப்போதுதான் பாட்டில் உயிர்த்துடிப்பும் ஒலி நயமும் பொருள் வளமும் பொலியும், இவ்வுண்மையை ஒன்பதாவது அகவையிலேயே நம் பாரதி தனது மறுமொழியில் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். அக்காலத்தில் எட்டையபுர மன்னரின் அவைக்களத்துப் புலவரை ஏற்றுச் சீர்தூக்கி வரிசையறிந்து பொருளுதவும் வண்டமிழ்க் குரிசில் சுப்பிரமணிய நாயகர் என்பார் இருந்தார். அவர்தம் செல்வன் சோமசுந்தரம், நமது பாரதியின் இளம் பருவத் தோழன். அச்செல்வனே, தற்போது தமிழ்ப் பெரும் பேராசிரியர் Dr. S. சேர்மசுந்தர பாரதியாராக பசுமலையில் வதிகிறார். கவிஞர் பாரதியுடன் இளமையிற் பயின்று அறிந்த பல நிகழ்ச்சிகளை எம் பேராசிரியர் எனக்குக் கூறியுள்ளார். அத்துட

என்றி கவிஞரின் இளவலிடமும் தாய்மாமனிடமும் பல நிகழ்ச்சிகளைக் கேட்டறியும் வாய்ப்பும் எனக்குக் கிட்டியது.

கவிஞர் சுப்ரமணிய பாரதிக்குப் பதினோராவது நடக்குங்கால், நெல்லையில் செல்வர் மேடை தளவாய் முதலியார் இல்லத்தே, ஒரு திருமண நாளில் குழுமியிருந்த புலவர் பலர், இவர்தம் புலமை தேர எண்ணிப் பல ஆசுகள் தர அவற்றைச் செவ்வனம் பாடி முடித்தமையான், இவருக்கு பாரதி என்னும் சிறப்புப் பெயர் வழங்கினர். “கலையணங்கு” என்னும் பொருள் உடையது அப்பட்டம்.

அவர் கல்வி நிறைந்தவர். ஆறுக்கும் மிகையான பல மொழிகள் அறிந்தவர் என்ப. பிரெஞ்சு மொழியிலேயே பாப்பல புனைந்துள்ளார். இவர் தமிழ்ப் பாக்கள் ஆங்கிலத்திலும் பிரெஞ்சிலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. இந்தப் பன்மொழியறிஞர் கூறுவதை நோக்குமின் :—

“யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ் மொழிபோல் இனி தாவது எங்கும் காணேம்.....உண்மை, வெறும் புகழ்ச்சி இல்லை.”

அவர் காசிப் பல்கலைக் கழகத்தே முறையாகப் பயின்று சம்ஸ்கிருதத்தை ஓதியவர். வேதங்களையும் சாஸ்திரங்களையும் ஆய்ந்தவர். எனினும், அவற்றினும் விடத் தமிழ் மொழியிலும் இலக்கியத்திலும் மிகுந்த இன்பமும் பயனும் கண்டு துய்த்து அறிந்து வியந்து ஆராக் காதல்கொண்டு காலமெல்லாம் திளைத்தார். தாயின்புறுவதை உலகின்புற எடுத்தோங்கி யுரைத்தார். ஒரு நாள், கல்கத்தா மாநகர் வீதியொன்றில் தமிழ்நாட்டார் ஒருவரைச் சந்தித்தார். முகமன் கூறும் முறையில் “செந்தமிழ் நாடு எனும் போதே இன்பத் தேனாகச் சுவைக்கிறதே” என்றார். பின்னர் இதனையே ஒரு பாட்டின் முதலடியாகக் கொண்டு தீட்டினார். “செந்தமிழ் நாடெனும் போதினிலே இன்பத் தேன் வந்து பாயுது காதினிலே.....”

உடனே எந் தமிழ்நாட்டு முன்னோர்தம் வீரச் செயல்களை எண்ணுகிறார். வீறுகொண்டு, குரல் சிலைத்து, நிமிர்ந்து நின்று,

“எங்கள் தந்தையர் நாடென்ற பேச்சினிலே ஒரு சக்தி பிறக்குது முச்சினிலே!”

எனத்தோள் தட்டுகிறார்.

முதலாம் அடியில் மென்மை கலந்த இயிழ்க்கும் ஒலியும் இரண்டாம் அடியில் வன்மை மலிந்த சிலைக்கும் ஒலியும் அமையப் பாடியிருப்பதை யுன்னுங்கள். இன்னும் இருமுறை கூறுகிறேன்.

“.....”

கேட்டீர்களல்லவா? இவ்வாறேதான் தனது பாட்டின் பொருள் நயமும் உணர்வும் சொற்களின் ஒலிக் குறிப்பிலிருந்தே எளிதில் தெரிய அவர் சொற்கோப்பு அமைத்திருக்கிறார்.

‘அச்சமில்லை’ என்னும் ஒரு பாடல்.

அச்சமில்லை, அச்சமில்லை அச்சமென்பதில்லையே.

உச்சிமீது வானிடிந்து வீழுகின்ற போதினும்
அச்சமில்லை.....யே.

நச்சை வாயிலே கொணர்ந்து நண்பர் ஊட்டு போதினும்,
அச்சமில்லை.....யே.

இவ்வாறாக நெடுகச் செல்கிறது அப்பாட்டு.

நண்பர் பகைவராக மாறினும், இயற்கையே சினந்து தொல்லை தரினும், சாவு நெருங்கி நின்று அச்சுறுத்தினுங்கூட, அந்நிலையிலும் உள்ளங் குன்றது, உலைவுருது முன்வைத்த கால் பின்னிழுக்காமல், முன்னரே தேர்ந்து தெளிந்து மன்பதைக் குறுதி பயக்கும் நன்னெறியெனத் துணிந்து நடந்த பாதையில் முன்னேறுதலே ஆண்மை என்னும் மிடுக்குரை, இப்பாட்டு.

இதன்கண், எந்தமிழ்நாட்டு வீரர் விடுதலைப்போர் நடத்தியக் கால் தறுகண்மையுடன் முழங்கியமை ஒலிக்கிறது.

வேரூரிடத்தில் தன்னெஞ்சிற்குத் தானே தேறுதல் கூறிக் கொள்கிறார்.

“ஜயமுண்டு பயமில்லை மனமே!—இந்த

ஜன்மத்திலே விடுதலையுண்டு நிலையுண்டு...ஜய...மே”

‘பயமில்லை’, ‘அச்சமில்லை’ என்பவை ஒரே பொருளைத் தருவனவேனும், ஒலிமுறையின் வன்மை, மென்மை, இரண்டு கூற்றும் நிகழும் நேரத்தையும் இடத்தையும் எளிதில், கேட்போர்க்குப் புலப்படுத்துவனவாம். இதே போக்கினை அவர் பாக்களிற் பரக்கக் காணலாம். அவர் பாக்களை வாயார்ப்பாடிச் சுவைத்தல் வேண்டும். உரைநடைபோன்று படித்தமைதல் சிறப்பன்று.

எம் இந்தியநாடு ஆங்கிலவரிடமிருந்து விலைதலை பெறுவான் வேண்டி நடந்த போராட்டம், ஐம்பத்திறியாண்டிற்கும் மேலாகவே நீண்டு நிகழ்ந்ததை நீங்கள் அறிவீர்கள். காந்தியடிகள் தலைமையேற்பதற்கு முன்னர், எம் நாட்டினர், இரு பெருங் கூற்றினராகப்

பிரிந்திருந்தனர். கெஞ்ச கூற்றினர் (Moderates) விஞ்சு கூற்றினர் (Extremists) எனப் பிரிந்து இரு துறை கூடிப் போர் முழங்கி நின்றனர். விஞ்சு கூற்றினர்க்குத் தலைவர் வீரர் திலகர். அவரை வியந்து போற்றியவர் நமது பாரதி. “முழுமை விடுதலையே வேண்டும். ஏதோ ஒரு சில நன்மைகளைக் கண்டு மனமயங்கி ஏமாறக்கூடாது. கெஞ்ச கூற்றினர் போன்று ஆளவந்தாரிடம், பிச்சை வேண்டல் இழிவு” — என்று பல்லாற்றினும் பரப்புரை யாற்றிப் பாக்கள் வழியும் கட்டுரைகள் வழியும் அரசியல் முழக்கம் புரிந்தார் பாரதியார். அவர் தொடுக்கும் வினாக்களை நோக்குங்கள்:—

மண்ணிலின்பங்களை விரும்பிச் சுதந்திரத்தின் மாண்பினை
இழப்பாரோ ?

கண்ணிரண்டும் விற்றுச் சித்திரம் வாங்கினால்
கைகொட்டி நகையாரோ ?

அடிமை யொருவன், தனக்கு எப்போதேனும் சில வாய்ப்புக்கள் கிடைப்பின், அவற்றை முற்றும் துய்த்தல் இயலாது. விடுதலையின்றி இன்பம் அடையலாம் என்பது பொருளற்ற கூற்று. உடலிற் சிறந்த உறுப்பு, அறிவுப் பலகணி, கண். அதற்கு ஒப்பாக விடுதலையினை மதிக்கிறார் பாரதி. உவமை நயமோ, உன்னி உன்னி அறிந்து மகிழ்தற்குரியது.

அவர் காங்கிரஸ்ஸின் யாண்டு நிறைவுக் கூட்டங்கள் பல வற்றிற்குச் சென்று கலந்துகொண்டார். அவற்றுள் சூரத் காங்கிரஸ் சிறப்புநிலையுடையது.

1914-ஆம் யாண்டில் காந்தியடிகள் தென்னாப்பிரிக்காவில் ஆங்கிலவரது நிறுவெறிக் கொடுமையினை எதிர்த்துக் கிளர்ச்சி நடத்திவந்தார். அக்காலை, எமது பாரதியின் பாடல்கள் பல “மாதா மணி வாசகம்” என்னும் பெயருடன் தென்னாப்பிரிக்காவிலேயே அச்சிடப்பெற்று வெளியுலகின. அதன் விளைவென்ன? தென்னாப்பிரிக்காவில் பாடுபட்ட உழைப்பாளர்கள் தென்றமிழ் மக்கள் காந்தியடிகளைச் சார்ந்து தாங்கிநின்று கிளர்ச்சியினை வலுப்படுத்தி அடிகளுக்குப் புகழ் தேடினர். நிறுவெறியினை எதிர்த்த இந்தப் பெரும் போரில், சிறந்த குறிக்கோளுக்காக, முதன்முதல் தன்னுயிரை மாய்த்துக், காந்தியடிகள் உயிர்காத்தவள் ஒரு தமிழ்ப் பெண் என்பதை இங்கே அறிவிப்பதில் பெருமதிமடைகிறேன். அவள் பெயர் வள்ளியம்மை. சென்னையரசில் மாயவரம் என்னும் நகருக்கு அருகிலுள்ள ஒரு சிற்றூரைச் சார்ந்தவள்.

காந்தியடிகள் இந்தியா மீண்டு காங்கிரஸின் தலைமை ஏற்றதும், நாட்டுப்பற்றுணர்வு முற்றி முதிர்ந்து விடுதலைப் போருக்கு முதன் முதல் முனைந்து நின்றது தமிழ்நாடுதான். பாரதியாரின் பாடல்கள் நாட்டுப்பற்றுக் கிளர்ச்சியினை ஊக்கி, மக்கள் உள்ளத்தே நன்கு

வேருன்றி அவர்களை விம்முறச் செய்து, வீறுகொண்டு வஞ்சி குடிக் கிளம்பத் திட்டப்படுத்திவைத்திருந்தன. காந்தியடிகள் தமிழ் நாடு போந்தார். 1920-ஆம் யாண்டில் சென்னையில் ஒத்துழையாமை இயக்கத் தீர்மானம் உருவாகி நிறைவேறியது. அந்நாள், நமது கவிஞர் பழம்பெரும் தமிழ்ப்புலமை மரபில் தோன்றிய ஊற்றத்தின் வீறு தோன்ற, நாட்டின் தலைவரை வாழ்த்தி மகாத்துமா என்று பாராட்டிப் புகழ்ந்தார். “மாபெரு நல்லுயிர்” என்பதே அதன் பொருள். முதன் முதல் எந்தமிழ்க்கவிஞன் குட்டிய அப்பெயர் இன்றுவரை மாறாது நின்று காந்தியடிகளுக்குச் சிறப்பு நல்குகிறது.

வாழ்க நீ! எம்மான், இந்த
வையத்து நாட்டி லெல்லாம்
தாழ்வுற்று வறுமை மிஞ்சி
விடுதலை தவறிக் கெட்டுப்
பாழ்ப்பட்டு நின்ற தாமோர்
பாரத தேசந் தன்னை
வாழ்விக்க வந்த காந்தி
மஹாத்மா! நீ வாழ்க! வாழ்க!

அரசியல் போராட்டத்தில், பாரதியார் நேரிடையாகக் கலந்து கிளர்ச்சி செய்யவில்லை. ஏனெனில் தனது அறிவுக் கருவியினை, சிறைக் கம்பிகட்குள் சிக்குண்டு நின்று, வீணாக்க விழைந்திலர். அதற்கு மாறாக, எவ்வாறேனும், வெளியிலிருந்துகொண்டே தனது எழுத்து வன்மையால் மக்களைக் கிளறித் தூண்டியுதவவே துணிந்து நின்றார். பாட்டுக்கள் ஒருபுறம். சிறுகுறிப்புக்கள், கதைகள் கட்டுரைகள் பிறிதொருபுறம். இங்ஙனமாக, அவர்தம் எழுத்துப் படைகள் எழுந்து நடந்தன. உரைநடை செம்மை சான்றது. அவரது தலையங்கக் கட்டுரைகளையும் பிற குறிப்புரைகளையும் தொகுத்துத் தமிழ்க் கலைக்களஞ்சிய வெளியீட்டாசிரியர் திரு. பெ. தூரன் வெளியிட்டுள்ளார்.

பாரதியின் நண்பரும், தமிழ் நாட்டில் பாட்டாளி இயக்க மாபெருந் தலைவரும் ஆன திரு. வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளை ஆயுள் சிறைத்தண்டனை விதிக்கப்பட்டார். தீர்ப்புக்கூறிய மாவட்ட நீதி மன்றத் தலைவர் பின் ஹே (Binhay) என்ற ஆங்கிலேயன் “பாரதியின் பாக்களும், சிதம்பரம் பிள்ளையின் பேச்சுக்களும் நனி மூத்துத் தளர்ந்த சோம்பலையும், நிமிர்ந்து தலைதூக்கி, நெஞ்சு விம்மிக் கிளர்ந்து போரிடத் தூண்டிவிடும் தன்மையன; இவ் விருவரும் பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக்கு மிக்க இன்னல் விளைக்கும் பகைவர்கள்” என்று குறிப்பிட்டுள்ளான்.

பாரதியார் பாண்டிச்சேரியில் வாழ்ந்தகாலே, பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் இவர்க்குப் பல நல்ல திறன் வாய்ந்த நண்பர்கள்

இருந்தனர். அன்னருள் முதன்மையர் திரு. பரலி. ச. நெல்லையப்ப பிள்ளை என்பவராவர். அவர் பாரதியின் பாக்களையும் கட்டுரைகளையும் அவ்வப்போது பல தொல்லைக்கும் இக்கட்டுக்கும் இடையில் வீரங்கொண்டு வெளியிட்டு வந்தார். அவை, மறைவாக மக்களிடையே உலா வந்தன. மக்கள் நெட்டுருச் செய்து மனத்தகத்தே பொதிந்துகொண்டு பேணிப் போற்றினர்.

பாரதியார், தனது நாட்டைப்பற்றிக் கூறுங்கால், நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளும், ஒன்றற்கொன்று உதவிபுரிந்து, இணைந்து ஒன்றுபடவேண்டும் என்று வற்புறுத்துகிறார். அங்ஙனம் நிகழின் பாரதநாட்டுக் காட்சி எங்ஙனம் இருக்கும் என்பதைச் சொல்லோவிய மாக்கியுள்ளார். உள்ளதை உதவி இல்லதை ஏற்று இணங்கி வாழும் காட்சியைக் காணுங்கள்.

“சிந்துநதியின் மிசை நிலவினிலே

சேரநன் னாட்டினம் பெண்களுடனே

சந்தரத் தெலுங்கினில் பாட்டிசைத்துத்

தோணிக ளோட்டிவினே யாடிவருவோம்.

கங்கைநதிபுறத்துக் கோதுமைப் பண்டம்

காவிரி வெற்றிலைக்கு மாறுகொள்ளுவோம்;

சிங்க மராட்டியர்தம் கவிதைகொண்டே

சேரத்துத் தந்தங்கள் பரிசளிப்போம்.

வங்கத்தில் ஓடிவரும் நீரின்மிகையால்

மையத்து நாடுகளில் பயிர்செய்குவோம்.”

இங்ஙனமாகப் பல பாக்கள் பாடுகிறார்.

பாரத நாட்டினைச் செம்மையுறச் செய்வதற்குப் பல வழிகளைத் தெளிவாக வகுத்துக்காட்டியுள்ளார். சோவியத் ஒன்றியத்தில் (Soviet Nation) உள்ள பல யாறுகள் வடகடலிற் கலந்து நீரினை வீணாக்குகின்றன. அவற்றின் ஓட்டப் போக்கினைத் திருப்பி மாற்றிப் பல தேக்கங்கள் கட்டி, நீரினை காஸ்பியன் கடலிற் செலுத்தி, அதன் நீர்மட்டத்தை உயர்த்துவதற்காக சோவியத் ஒன்றியத்திலுள்ள பொறியர்கள், இப்போது திட்டமிட்டுவருவதை யறிகிறோம். நமது கவிஞரோ எனில், கங்கையாற்றில் வெள்ளப் பெருக்கெடுத்து வீணாகும் நீரினைத் திருப்பி, நடு இந்தியாவிற் பாய்ச்சிச் செழிப்புறுத்த அறிவிக்கிறார். மொழி, இலக்கியம், பண்பாடு, உடை, உண்டி, நாகரீகம் முதலிய வேறுபாடுகள் இருத்தல்வேண்டும். ஒரேயடியாக மட்டம் தட்டச் சொல்லவில்லை நமது கவிஞர். ஆனால், அதே மூச்சில் ஒருவர்க்கொருவர் உதவிபுரிந்து உடனுறையவும் கற்கச்சொல்கிறார்.

முப்பதுகோடி முகமுடையாள் உயிர்
மொய்ம்புற ஒன்றுடையாள்—இவள்
செப்புமொழி பதினெட்டுடையாள் எனில்
சிந்தனை ஒன்றுடையாள்.

என்று நாட்டின் நிலைசட்டி, ஒருமையை வலியுறுத்துகிறார்.

வேற்றுமையில் ஒற்றுமை வளர்க்கவேண்டும் என நமக்குக் கட்டளை இடுகிறார் நாட்டுக்கவிஞர். ஒரு நாட்டுள் மட்டுமன்று, உலகின் பல நாடுகளும்; மக்களிடத்து மட்டுமன்று, மன்பதையனைத்துள்ளும்; உயிரில் பொருளிலுங்கூட ஒற்றுமை கொள்ளப் பயிலுமாறு பணிக்கிறார், பாரதியார்.

“காக்கை குருவி எங்கள் சாதி, நீள் கடலும் மலையும்
எங்கள் கூட்டம்
நோக்கும் இடமெல்லாம் நாமன்றி வேறில்லை நோக்க
நோக்கக் களியாட்டம்”

பகைவர் முகத்தினை நேர்நோக்க இயலுமா? காணக்கூசுமன்றோ உள்ளம்? ஆனால், நண்பர் முகத்தை அண்ணாந்து நேர்நோக்கி அளவளாவுதல் ஆரா இன்பமன்றோ! ஆகவே இக்கூற்றினால் அனைத்து நாட்டு நட்புற வினையும், அமைதியினையும் பேணிப் போற்றுமாறு வலியுறுத்திக் கூறுகின்றார். (International friendship & peace.)

சோவியத் ஒன்றியத்தில் செயற்கையான கோளம்-ஸ்பூட்னிக் ஒன்று அண்டவெளியில் சாடப்பட்டது, இந்நாளில். ஆனால் பல்லாண்டுக்கு முன்னரேயே, பாரதியார் தனது உடன் பிறப்பினர் செவ்வாய் போன்ற கோள்களில் இருப்பதாகவும், அங்கு விருந்தயர் பவர்கள் தம்மவரே என்றும் கூறியிருப்பது வியப்பூட்டுகிறது. இக்காலப் புதுமை எண்ணத்திற்கும் மேல் ஒருபடி சென்று, அனைத்துக் கோள்களிடையும் ஒற்றுமை நிலவுதலை மனக் கண்ணால் காணுகின்றார். (Interplanetary Unity).

பெண்டிரையும் ஒடுக்கப்பட்ட இனத்தவரையும் மேம்படுத்திச் சிறப்பிக்கும் உணர்வுடன் பல பாக்கள் பாடியுள்ளார். ‘சந்திரிகா’, ‘குதிரைக் கொம்பு’ போன்ற பல கதைகளும் எழுதியுள்ளார். அவற்றில் சீர்திருத்தக் கருத்துக்கள் மலிந்துள்ளன.

அவர் தம் செய்யுளனைத்திலும், பகுத்தறிவும், சமூக உரிமைக் (Socialism) கோட்பாடும் ஊடுருவி இழைந்திருப்பதைக் காணலாம். உயர்சாதியெனக் கூறப்படும் பார்ப்பன குலத்திற் பிறந்தாராயினும், இந்து வைதிகச் சமயத்தினரேனும், பொருளற்ற மூட நம்பிக்கைகளுக்கும், கொடிய பழக்கங்களுக்கும் சிறப்புத் தந்து சமூக ஒற்றுமையைக் குலைக்கும் குற்றம் புரிந்தாரல்லர். அனைத்துச்

சாதியாருடனும் கலந்து பழகினார். எவர் இல்லத்திலும் உண்பார். பார்ப்பனியத்தின் அறிகுறியான முப்புரிநூலைக் களைந்து எறிந்து விட்டார்.

அவர் காட்டும் உழவனை நோக்குங்கள். நாடு விடுதலையுற்றதாக அறிகிறுன் உழவன். உள்ளம் உணர்வால் துள்ளும் பள்ளு பாடுகிறுன்.

“பார்ப்பானை ஐயரென்ற காலமும் போச்சே—வெள்ளைப் பரங்கியைத் துரையென்ற காலமும் போச்சே” என்று களித்துக் கூவுகிறார் பவிஞர் பாரதி, உழவன் கூற்றாக.

இன்னொரு பாடல். ‘முரசு’ என்னும் பெயரது.

அதில்:—

வெள்ளை நிறத்தொரு பூனை—எங்கள்

வீட்டில் வளருது கண்டார்;

பிள்ளைகள் பெற்றதப் பூனை;—அவை

பேருக் கொருநிற மாக்கும்.

சாம்பல் நிறமொரு குட்டி,—கருஞ்

சாந்து நிறமொரு குட்டி,

பாம்பு நிறமொரு குட்டி,—வெள்ளைப்

பாலின் நிறமொரு குட்டி.

எந்த நிறமிருந் தாலும்—அவை

யாவும் ஒரேதர மன்றே?

இந்த நிறம்சிறி தென்றும்—இஃது

ஏற்ற மென்றும் சொல்லலாமோ?

வண்ணங்கள் வேற்றுமைப் பட்டால்—அதில்

மானுடர் வேற்றுமை யில்லை,

எண்ணங்கள் செய்கைக ளெல்லாம்—இங்கு

யாவார்க்கும் ஒன்றெனல் கானீர்.

நிறவெறி உயர்வு தாழ்வு மனப்பான்மையை இங்கே கண்டிக்கிறார்.

உழவுக்கும் தொழிலுக்கும் வந்தனைசெய்வோம்—வீணில் உண்டுகளித் திருப்போரை நிந்தனைசெய்வோம்.....

(ஆடு.....மே)

என்றும்

வயிற்றுக்குச் சோறுண்டு கண்டீர்! — இங்கு
 வாழும் மனிதரெல்லோர்க்கும்;
 பயிற்றி உழுதுண்டு வாழ்வீர்! — பிறர்
 பங்கைத் திருடுதல் வேண்டாம்.
 என்றும் இடித்து இடித்து இயம்புகிரார்.

பாரத சமுதாயம் என்னும் பாடலில் எங்கள் நாட்டில்
 அமையப்போகும் புதிய சமுதாயத்தைக் காட்டிக் கூறி அம்முறையை
 உலகமுழுதிற்கும் ஏற்றதாகும் என்றும் அறிவிக்கிரார்.

முப்பதுகோடி ஜனங்களின் சங்கம் முழுமைக்கும்
 பொது உடைமை
 ஒப்பிலாத சமுதாயம் உலகத்துக் கொருபுதுமை
 .....

மனிதருணவை மனிதர் பறிக்கும் வழக்கம் இனியுண்டோ ?
 மனிதர்நோக மனிதர்பார்க்கும் வாழ்க்கை இனியுண்டோ ?
 —புலனில் வாழ்க்கை இனியுண்டோ ?

... ..

இனியொரு விதிசெய்வோம் அவை எந்தநாளும் காப்போம்.

தனியொருவனுக் குணவிலையெனில் ஜகத்தினை
 யழித்திடுவோம்

... ..

எல்லோரும் ஓர்குலம் எல்லோரும் ஓரினம்

... ..

எல்லோரும் இந்நாட்டு மன்னர்

இக்கூற்றுக்களை எண்ணிப்பார்க்கின் ஓர் உண்மை நன்கு புலப்
 படும். ஒரு நாட்டின் தனியரசரிமை தனிப்பட்டவர் கைகளி
 லின்றி மக்களனைவரின் விருப்பத்திற்கும் இயைய, அன்னார்
 கருத்துக்கேற்ப நிகழல்வேண்டும். நாடு ஒவ்வொருவருக்கும்
 உடைமையாதல்வேண்டும். ஆட்சி நடத்துதலிலும் ஒவ்வொரு
 வருக்கும் உரிமை இருத்தல்வேண்டும். இந்த உயர்ந்த கோட்
 பாட்டினை, இக்காலத்தை அர சிய ல் ஐயறிவினர் அறைவது
 போன்றே, பாரதியும் பரக்கக்காட்டிச் செல்கின்றார்.

இத்தகைய உயர்ந்த கோட்பாடு நிறைந்து சிந்தனைச் செல்வம்
 கொழித்த பேரறிஞர் பாரதியார், நாற்பது யாண்டுக்கு முன்னர்
 நிகழ்ந்த ரஷ்யப் புரட்சி பற்றி அறிந்தவுடன் உள்ளங்களி
 துரும்பத் துள்ளி யெழுந்து திறந்தார் வாயினை; பிறந்தது பாட்டு.

பிரிட்டிஷ் சிங்கத்தின் பிடியில் சிக்கிக் கொடுமைக்கஞ்சி, எவரும் வாய் திறக்கத் துணியாத அக்காலத்தில், இந்தியாவில் முதன்முதலாக ஒரு தமிழ்க் கவிஞனே ரஷ்யப் புரட்சியினைப் புகழ்ந்துபாட முன்வந்தான். உண்மையின் சிறப்பினை உரத்துடன் கூற ஊற்றம் தருவது எங்கள் தமிழ்மொழி. புதிய ருஷ்யா என்று பெயர் சுட்டிப் பாடியிருக்கும் கவிகளை இப்போது நாம் காண்பது பொருந்துமென் றெண்ணுகிறேன்.

மாகாளி பராசக்தி உருசியநாட்
 டிளிர்கடைக்கண் வைத்தாள், அங்கே
 ஆகாவென் றெழுந்தது பார் யுகப்புரட்சி!
 கொடுங்கோலன் அலறி வீழ்ந்தான்;
 வாகாண தோள்புடைத்தார் வானமார்;
 பேய்களெல்லாம் வருந்திக் கண்ணீர்
 போகாமற் கண்புகைந்து மடிந்தனவாம்;
 வையகத்தீர், புதுமை காணீர்!

இரணியன்போ லரசாண்டான் கொடுங்கோலன்
 ஜாரெனும்பே ரிசைந்த பாவி
 சரணின்றித் தவித்திட்டார் நல்லோரும்
 சான்றோரும்; தருமந் தன்னைத்
 திரணமெனக் கருதி விட்டான் ஜார்முடன்;
 பொய்கூது தீமை யெல்லாம்
 அரணியத்திற் பாம்புகள்போல் மலிந்து வளர்ந்
 தோங்கினவே அந்த நாட்டில்.

உழுதுவிதைத் தறுப்பாருக் குணவில்லை;
 பிணிகள்பல வுண்டு; பொய்யைத்
 தொழுதடிமை செய்வார்க்குச் செல்வங்க
 ளுண்டு; உண்மைசொல்வோர்க் கெல்லாம்
 எழுதரிய பெருங்கொடுமைச் சிறையுண்டு;
 தூக்குண்டே இறப்ப துண்டு;
 முழுதுமொரு பேய்வனமாஞ் சிவோரியிலே
 ஆவிகெட முடிவ துண்டு;

இம் என்றால் சிறைவாசம், ஏன் என்றால்
 வனவாசம்; இவ்வா றங்கே
 செம்மையெலாம் பாழாகிக் கொடுமையே
 அறமாகித் தீர்ந்த போதில்,

அம்மைமனங் களிந்திட்டாள்; அடிபரவி
உண்மைசொலும் அடியார் தம்மை
மும்மையிலும் காத்திடுநல் விழியாலே
நோக்கினாள்; முடிந்தான் காலன்.

இமயமலை வீழ்ந்ததுபோல் வீழ்ந்து விட்டான்
ஜாரரசன்; இவனைச் சூழ்ந்து
சமயமுள படிக்கெல்லாம் பொய் கூறி
அறங்கொண்டு சதிகள் செய்த
சுமடர்சட சடவென்று சரிந்திட்டார்,
புயற்காற்றுச் சூறை தன்னில்
திமுதிமென மரம்விழுந்து காடெல்லாம்
விறகான செய்தி போலே!

குடிமக்கள் சொன்னபடி குடி வாழ்வு
மேன்மையுறக் குடிமை நீதி
கடியொன்றி லெழுந்தது பார்; குடியரசென்று
உலகறியக் கூறி விட்டார்.
அடிமைக்குத் தனையில்லை யாருமிப்போது
அடிமையில்லை அறிக என்ருர்;
இடிபட்ட சுவர்போலே கலிவிழுந்தான்
கிருதயுகம் எழுக மாதோ!

மெய்ம்மறந்து பாடியுள்ளான் கவிஞன். தன்னை ரஷ்யனாகவே மதித்து இருந்தார் எனவே கருதல் வேண்டும். ட்ஸார் ஆட்சியின் கொடுமையனைத்தையும் உணர்ந்து துன்புற்றுள்ளார், நெடுங்காலம். துன்ப நீக்கம் நிகழ்ந்தவுடன், அவர் இந்து ஆகையால், ஒரு சிறந்த புராண நிகழ்ச்சியுடன் ஒப்புமை கூறிப் பாராட்டிப் பாடியுள்ளார். இந்த உவமையினால் இரண்டு சிறப்புண்மை புலனாகின்றன.

அவையாவன :—

(1) பிறமதங்களையோ அன்றி மதத்தை நிறுவியவரையோ அவர் எக்காலத்தும் வெறுத்துத் தூற்றியதில்லை. அல்லாவுையும், கிருத்துவையும் அவர் புகழ்ந்து பாடியிருக்கிறார். எச்சமயமாயினும் எந்த இனமாயினும், எங்கெங்கே நன்மையைக் கண்டாரோ அங்கெல்லாம் ஆண்டவனாற்றலையும் அருளையும் உணர்ந்து கண்டார் பாரதி. எனவே, ரஷ்யப் புரட்சியிலும் தெய்வத்தன்மையையே உணர்ந்தார். இந்து முறைப்படித் தலைமையான சிறப்புத் தந்து மக்கள் நடத்திய புரட்சிச் செய்கையை இந்துத் தெய்வ அணங்கு ஒன்றின் வெற்றியுடன் கருதியிருவகித்துள்ளார்.

(2) இவ்வாறான வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளே பண்டைக் காலத்தில் இந்தியநாட்டு இதிகாசப் புராணங்களில் தெய்வீகச் செயல்களாகக் குறிக்கப்பெற்றுள்ளன. இதனை, அவரே பிறிதோரிடத்தில் விளக்குகிறார். இவரது பனுவல்களில் பல இடங்களில் சக்தி, சக்தி என்று கதறுகிறார். சக்தியம்மையார் என்பதற்கு அவரே விளக்கத் தருகிறார். வாத முறையில் கண்ணாற்கண்டுணரும் நிலைப் பான உன்மையாற்றலே சக்தியம்மை என்கிறார்.

“காண்பதெல்லாம் மறையுமென்றால் மறைந்ததெல்லாம் காண்பமன்றோ ?

வீண்படு பொய்யிலே—ரித்தம் விதி தொடர்ந்திடுமோ ?
காண்பதுவே உறுதி கண்டோம், காண்பதல்லால் உறுதியில்லை,
காண்பது சக்தியாம்—இந்தக் காட்சி ரித்தியமாம்.”

ஆகவே என்றும் அழியாத உள்ள உரத்தையே, மக்களின் ஆற்றலையே பாரதியார் பராசக்தியாக உருவகித்துள்ளார். எனினும் அவரை இன்மை வாதியென்றே, லோகரயதர் என்றே கொள்ளல் தவறாகும்.

தன்னையுணர்ந்தவன் ஞானி. அத்தகு ஐயறிவுடையவரே நமது பாரதியார். தனது இயற்கை மதிப்பெருக்கினை நன்கு தெளிந்திருந்தார். தன் நன்மதியினை வீணாக்க விரும்பிலர். தன்னாற்றலையும், திறனையும் உலகிற்குதவும் நெறியில் உழைக்கவே விழைந்தார்.

நல்லதோர் வீணைசெய்தே—அதை

நலங்கெடப் புழுதியில் எறிவதுண்டோ ?

சொல்லடி சிவசக்தி;—எனைச்

சுடர்மிகும் அறிவுடன் படைத்துவிட்டாய்,

வல்லமை தாராயோ,—இந்த

மாநிலம் பயனுற வாழ்வதற்கே ?

என்றே வேண்டுகிறார். இதுதான் அவரது வாழ்க்கையின் குறிக்கோள். தெளிவாக மனத்தில் துணிந்திருந்ததும் இதுவேதான்.

நுண்ணிய, இனிய, கூரிய, கவினிய, ஆழ்ந்து எழுகிற, திறன் பல பெற்றிருந்தாராகையால் தன்னை வீணையுடன் கருதி நோக்கி உருவகிக்கிறார். அது சரி. அவர் கவிஞர். ஒரு தமிழ்க் கவிஞர். உலக முழுவதும் பயனுற எங்ஙனம் அவர் பணியாற்றக்கூடும் ? அதற்கு விடை அவரே தருகிறார்.

என் பாட்டின் திறத்தாலே இவ்வையத்தை நான் பாலித்திடவேண்டும்.

பாட்டால் அன்று; பாட்டின் திறத்தால்; நோக்குக.

அவரது அந்த வேணவா, இன்று நிறைவேறுகிறது. அவரது கருத்துக்கள் புதியன. ஆக்க நெறியன. அவரது பனுவல் அனைத்தையும் நன்கு ஆழ்ந்து கற்கவேண்டும். பாவின் ஓசை நயமும், சொல்லொழுக்கமும், யாப்பு அழகும் இருப்பதுடன் மட்டுமன்றி, நவில்தொறும் நயங்காட்டிப் பொருட்செறிவுநலந் திறந்து காட்டி அறிவினைக்கிளறி ஆர்வமுறச் சிந்திக்கச்செய்கிறது. பாரதி பாட்டு. நல்ல இலக்கியத்தின் இன்றியமையாப் பண்பு சிந்தையைக் கிளறுவதுதான். இதனை நன்கு தெளிந்து மதித்து வியன்னாவில் கூடிய அமைதி மாநாட்டில், இத்தமிழ்க் கவிஞன் பனுவல்களை 214 மொழிகளில் பெயர்ப்பதென்று முடிபுசெய்தனர். இது சரியான முடிபே.

இதுவரை, நான் பாரதிபற்றிக்குறித்ததனைத்தும் நனிமிகக் குறைவுதான். அவரது பனுவல்களைப் பற்பல பகுதிகளாகப் பிரித்துத் தனித்தனியே ஆய்ந்து உரையாற்றல் வேண்டும். அத்துணைத் தகுதியுடையன. அங்ஙனம் துய்ப்பின் இன்பமும் அறிவும் மிகும்.

இக்கவிஞர் பற்றி, இவர் காலத்துப்புலவர்கள் கருதியனவற்றை எடுத்துக்காட்டாது, என் சொற்பொழிவினை முடிப்பின் நான் கடமை தவறியவனாவேன். புலமை வரிசை தேர்ந்து துணியும் திறன் புலனுண்ணும் புலமைக்காழ்ப்புற்றவர்க்கே அமையும். இந்த உண்மையை நன்கு உணர்ந்துதான் போலும் எமது கவிஞனது விழாவிற் குத் தலைமை தாங்க இன்று ஒரு ரஷ்யக் கவிஞரைத் தேர்ந்துள்ளனர். இந்த சோவியத் ஒன்றியத்தின் பன்னாட்டவர் பேரவையினர் (VOKS) மொழியறியா முட்டிருப்பினும், எம் பாரதியின் புலமைக் கோட்பாட்டு நயத்தினைத் தெளியத் தேர்ந்து ஒப்ப நாடி உரைத்தார் அவைத் தலைவர். அதுகண்டு நான் பெருமிதமும் மகிழ்வும் கொள்கிறேன். எம்புலவர் புகழ்பாடிய இந்த ரஷ்யக் கவிஞருக்கு என் நன்றியுரியதாக. இத்துணை ஆவலும் முயற்சியுங்கொண்டு கவிதேரும் கவிஞரை நான் பாராட்டுகிறேன். தோழ! பாரதியூற்றில் இன்னும் சற்றே அகழ்க என்றும் வேண்டுகிறேன். நிற்க;

“பாட்டுக்கொரு புலவன் பாரதியிடா” என்றும் “பாடிய வாய் தேனூறும் பாரதியார் பாடல்” என்றும் புகழ்ந்துள்ளார் ‘கவிமணி’ தேசிகவிநாயகம் பிள்ளை.

என்பெழுந்துலறிய புன்முதியோரையும் வன்மையுறச் செய்யும் பாரதியார் பாடல் என்று சென்னை யரசாங்கக் கவிஞர் நாமக்கல் இராமலிங்கம் பிள்ளை தவின்றுள்ளார்.

படித்தறியா மிகஏழைக் கிழவனேனும்

பாரதியின் பாட்டிசைக்கக் கேட்பானுகில்
 துடித்தெழுந்து தன்மெலிந்த தோளைக் கொட்டித்
 தொளை யிகுந்த கந்தலுடைச் சுருக்கிக்கட்டி
 எடுத்தெறிய வேணுமிந்த அடிமை வாழ்வை
 இப்பொழுதே இக்கணமே என்றென் றூர்த்து
 அடித்துரைத்து ஆவேசம் கொள்வா னென்றால்
 அப்பாட்டின் பெருமை சொலயாரே வல்லார்!

இன்றொரு கவிஞர்; பாண்டிச்சேரி வாழ்வினர். பாரதியுடன் நெருக்கமுறப் பழகியவர். தன்னைப் பாரதிதாசன் என்று சுட்டிக் கொள்வதில் பெருமையுணர்பவர். அன்னார், பாரதிப் பெருமை பறைசாற்றும் பல பாக்கள் இயற்றியுள்ளார். இந்தப் பாரதி தாசன் தான் இந்நாளைய மக்கள் மாக்கவிஞர்

“பாரதியார் உலககவி ... ..
 சீருயர்ந்த கவிஞரிடம் எதிர்பார்க்கின்ற செம்மைநலம்
 அவர்பாற்கண்டோம்”

“... ..
 பொழிந்திடு செவ்விய உள்ளம் கவிதையுள்ளம்
 பூண்டிருந்த பாரதியாராலே இந்நாள்
 அழுந்தியிருந்திட்ட தமிழ் எழுந்ததென்றே, ஆணையிட்டுச்
 சொல்லிடுவோம் அன்னைமீதில்!
 அழகொளிசேர் பாரதியார் கவிதைதன்னை அறிந்திலதேபுவி
 என்றூற் புவிமேற் குற்றம்!”

தோழர்களே! இவ்வளவு மிடுக்குடன் நாவீறுகொண்டு பாரதி தாசன் பாடுவதை, ஒரு தனி மனிதனுடைய விருப்புரையாகக் கொள்ளல் தகாது. தமிழர்—அவருள்ளும் மாணவர்—நல்ல கல்வியாளர் ஆகிய பல்லாயிரவரின் உள்ளத்தே பண்ணிசைத்து எழும் கருத்து நாதமே இங்ஙனம் பாரதிதாசன் நாவில் எதிர் ஒலிக்கிறது என்று உணர்க. பாரதிதாசன் சுட்டும் குற்றத்தைப் புரியக்கூடாது என்று எண்ணியே VOKS மன்றம், இன்று இங்கு சோவியத் ஒன்றியத்தின் தலைநகரிலே பாரதியை அணுகி, அறிந்து பயன் பெறத் துணிந்து முன்வந்துள்ளது.

பாரதியின் பனுவல் மாபெரும் மாளிகை. அதன் ஒரு மூலையினை, அதுவும், அணுகி ஆய்ந்து நோக்காது மிகு தொலைவில் எட்ட நின்று சற்றேதான், இன்று என்னுடைய உரையால் உங்கட்குக் காட்ட இயன்றது. எம் தமிழ்மொழி மிக இனியது; வலிந்து நலிந்து பயிலத் தேவையில்லை. எளிதில் இயற்கை வாயசைவால் கற்க இயலும். சோவியத் மக்கள் எம் மொழியினைக்கற்று, பாரதி மாளிகையில் தாமே புகுந்து, பா, உரைநடை நயங்கள் தேர்ந்து திளைத்தல் வேண்டும் என்பதே எனது பேராவல். இது நிறைவேறல்வேண்டும்.

என் சொற்பெருக்குக்குப் பின்னர் சோவியத் கவிஞர் ஒருவர் பாரதியின் “புதிய ருஷ்யா” பாவினை மொழிபெயர்த்து ருஷ்ய மொழியில் படிப்பார் என்பதறிந்து மகிழ்கிறேன். இஃது எனது விருப்பம் நிறைவேறுதற்கு ஏற்ற முதற் சான்றாகும்.

நீங்கள் மட்டும் பாரதியின் பாக்களை நேரிடையாகப் பயிலத் தொடங்கின், தமிழ் இலக்கியங்கள் பிறவற்றிலும் ஆர்வம் கொள்வீர்கள் என்று உறுதிசூறுகின்றேன்.

சோவியத் ஒன்றியத்தின் தலைநகரில் பாரதி திருவிழாக் கொண்டாடியதற்காக VOKS மன்றச் செயலருக்குத் தமிழர் சார்பில் எனது நன்றியினை மீண்டும் செலுத்துகிறேன். இன்றைய அவைத் தலைவர் முதற்கண் என்னை அறிமுகம் செய்யுங்கால் மிகுதியும் புகழ்ந்துரைத்தார். அவருக்கு நான் மிகவும் கடமைப்பட்டுள்ளேன். அவர் என்னைப்புகழ்ந்துரைத்தமை, சோவியத் புலவர் நெஞ்சத்தின் பெருமையினையும் அன்பு நிறையையுமே காட்டுகிறது. அவரும், இங்குக் குழுமியுள்ள பன்னாட்டவரும், பன்மொழியினரும் என் சொற்பொழிவினைச் செவிமடுத்துப் பெருமைப் படுத்தியதற்காக உங்களனைவருக்கும் என் நன்றி.

வாழ்க தமிழ்! வணக்கம்.

(உரையாற்றியவர்; பேராசிரியர், பண்டித. P. R. மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை, M. A., சென்னை, தென்னிந்தியா. (Soviet Nation) சோவியத் ஒன்றியத்தின் தலைநகர் மாசுகோவில் உள்ள பன்னாட்டவர் பேரவையாகிய VOKSல் 2-12-1957ல் நிகழ்த்திய ஆங்கிலச் சொற்பொழிவின் மொழிபெயர்ப்பு.)

பத்தினிச் செய்யுளும், கண்ணகியும்.

(மயிலை, சீனி. வேங்கடசாமி)

யாப்பருங்கலம் என்னும் இலக்கண நூலிலே அதன் விரிவுரை காரர் ஒரு வெண்பாவை மேற்கோள் காட்டி அதனைப் பத்தினிச் செய்யுள் என்று கூறியுள்ளார். அந்தச் செய்யுள் இது.

“கண்டகம் பற்றிக் கடகமணி துளங்க

ஒண்செங் குருதியின் ஒஓகிடந்ததே—கெண்டிக்

கெழுதகைமை யில்லேன் கிடந்தூடப் பன்னுள்

அழுதகண் ணீர்துடைத்த கை.”

இந்த வெண்பாவைப்பற்றிச் சில அறிஞர்கள் ஆராய்ச்சி செய்து விசித்திரமான முடிவு கூறியுள்ளனர். இந்தச் செய்யுளைப் பாடியவர் சிலப்பதிகாரக் காவியத் தலைவியாகிய கண்ணகியார் என்றும், கோவலன் கண்ணகியின் வரலாறு இதில் கூறப்படுகிறது என்றும் இவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். இதனோடு நிற்கவில்லை. இது, சிலப்பதிகாரக் காவியம் இயற்றப்படுவதற்குமுன்னே பாடப்பட்ட செய்யுள் என்றும், ஒரு பழைய கதையை இது கூறுகிறது என்றும், அந்தப் பழைய கதையை ஆதாரமாகக்கொண்டு பிற்காலத்திலே சிலப்பதிகாரக் காவியம் இயற்றப்பட்டதென்றும் எழுதியுள்ளார்கள். இவர்கள் கருத்து செம்மையானதுதானா, இவர்கள் ஆராய்ச்சி சரியா என்பதைப் பார்ப்போம். முதலில் இந்த அறிஞர்கள் என்ன கூறுகிறார்கள் என்பதைத் தெரிந்துகொள்வோம்.

இந்தப் பத்தினிச் செய்யுளைப்பற்றி முதன்முதலில் ஆராய்ந்தவர் திரு. மு. இராகவையங்கார் அவர்கள். இவர், தமது “ஆராய்ச்சித் தொகுதி” என்னும் நூலில் “கண்ணகியின் தமிழ்ப் புலமை” என்னும் தலைப்பில் எழுதிய கட்டுரையில் இவ்வாறு எழுதுகிறார்:—

“இனி, இப்பத்தினிச் செய்யுளை நோக்குமிடத்து, இது, தம் இன்னுயிர்க் கணவன் வெட்டுண்டு வீழ்ந்த நிலைகண்டு புலம்பிப் பாடியதாதல் தெரியலாம். சங்க காலத்தே பத்தினித் தேவி என்று பரவப்பெற்றவளும், பாண்டியன் ஏவலால் வெட்டுண்டு வீழ்ந்த கணவனுக்காகப் பரிந்து செயலற்று நின்றவளும் கோவலன் மனைவியே என்பது சொல்லவும் வேண்டுமோ? இவ் வெண்பாவில், ‘கெழுதகைமை யில்லேன் ..... பன்னுள் அழுத கண்ணீர் துடைத்த கை’ என்று கூறப்படுவதால் கணவனுடன் தனக்கு நெடுங்காலம் கூட்டமின்றிப் பிரிவு நிகழத் தன் நாயகன் பின்பு தலையளி செய்து போந்தமையும் நன்கு விளங்கும். அங்ஙனம் பன்னுள் அழுத கண்ணீரை மாற்றி அருள்புரிந்தது அவன் கரமேயாதலின், அக்கரம் தன்முன் குருதியனைந்து கிடக்கு நிலைக்கு வருந்தி ‘ஒண்செங் குருதியின் ஒஓ கிடந்ததே’ என்று புலம்பிப் பாடினாள் நம் பத்தினிதேவி என்க.

“கண்பொழி புனல்சோரக் கடுவினை யுடையேன்முன்
புண்பொழி குருதியிராய்ப் பொடியாடிக் கிடப்பதோ”

என்றிவ்வாறு கண்ணகி, வெட்டுண்ட கணவன்முன் புலம்பி நின்ற நிலையை இளங்கோவடிகள் கூறுதலுங் காண்க. ....இத்தகைய அரிய பத்தினிப் பாட்டை இளங்கோவடிகள் எடுத்தாளாமைக்குக் காரணந் தெரிந்திலது. ஆயினும் இச்செய்யுள் பத்தினித் தேவியது என்ற வழக்குப் பழமையானதென்பதிற் சிறிதும் ஐயமில்லை” (பக்கம் 237-238.)

திரு. S. வையாபுரிப் பிள்ளையவர்கள் இச்செய்யுளைப்பற்றித் தமது “இலக்கிய மணிமாலை” (1954) என்னும் நூலில் இவ்வாறு எழுதுகிறார் :—

ஒருத்தி தன் கணவன் கொலையுண்டு கிடந்த நிலைகண்டு பாடியதாக ஒரு வெண்பா இவ் விருத்தியில் (யாப்பருங்கல விருத்தியில்) காணப்படுகிறது. .... இதனைப் ‘பத்தினிச்’ செய்யுள் என்று விருத்தியுரைகாரர் கூறினர். பத்தினி யொருத்தியின் வரலாறு பற்றியதென்று இது கொள்ளத்தக்கது. ஊர்கூழ் வரியை நோக்குமிடத்து (சிலம்பு XIX 39-50) இப்பத்தினி கண்ணகியாகலாமென்பது புலப்படும். இவள் வரலாறு ஒருபடியாக உருப்பெற்ற காலத்து, அவலச்சுவை மிகுந்த இப்பகுதியுடன் பிற கதைப் பகுதிகளையும் அமைத்து வெண்பாவினால் நூல் ஒன்று ஒரு கவிஞன் செய்திருந்தானென்று கொள்ளலாம்” (பக்கம் 134.)

வையாபுரிப் பிள்ளையவர்கள் தாம் எழுதிய “காவிய காலம்” என்னும் புத்தகத்திலும் இவ்வாறு எழுதுகிறார் :—

“ஒருத்தி, தன் கணவன் கொலையுண்டு கிடந்த நிலைகண்டு பாடியதாக ஒரு செய்யுள் யாப்பருங்கல விருத்தியிலும், பேராசிரியர் உரை முதலியவற்றிலும் காணப்படுகிறது. அது வருமாறு :—

“கண்டகம் பற்றிக் கடகமணி துளங்க
ஒன்செங் குருதியின் ஒஓ கிடப்பதே—கெண்டிக்
கெழுதகைமை யில்லேன் கிடந்தூடப் பன்னாள்
அமுத கண்ணீர் துடைத்த கை.”

இரண்டாமடி ஐஞ்சீராய் மிக்கு வந்துள்ளது. ஆரிடப்போலி அல்லது ஆரிட வாசகம் என்று இதனைக் கூறுவர். ஆரிடம் அல்லது ஆர்ஷம் என்பதனால் இதுமிக்க பழைமை வாய்ந்ததெனல் துணியப் படும். இச்செய்யுள் பத்தினிச் செய்யுளென வழங்கப்படுதலினாலே, பத்தினித் தெய்வமாகிய கண்ணகி வரலாறு பற்றியதென்றே கொள்ளத்தக்கது. ....இங்ஙனமாகப் பழையதொரு வரலாறு பற்றியே சிலப்பதிகாரக் கதைப் பொருள் தோன்றியதாகும்.” (பக்கம் 105-106.)

வையாபுரிப் பிள்ளையின் ஆராய்ச்சியை அப்படியே பின்பற்றுகிற அவருடைய நண்பரான திரு. K. A. நீலகண்டசாஸ்திரி, தாம் எழுதிய 'மணிமேகலை சிலப்பதிகாரக் காலம்' என்னும் ஆங்கிலக் கட்டுரையிலே, பிள்ளையவர்கள் கூறிய கருத்தையே எழுதுகிறார்:—

“ஒரு பெண்மணி ருருதியில் கிடக்கிற தன் கணவனின் இறந்த உடம்பைக்கண்டு புலம்பியதாக ஒரு பழைய வெண்பாவை யாப்பருங்கல விருத்தி மேற்கோள் காட்டுகிறது. இந்தச் செய்யுள் பத்தினிச் செய்யுள் என்று கூறப்படுகிறது. இதில், கண்ணகி கதையின் அடிப்படையான கருத்து உள்ளது என்பதில் ஐயமில்லை. இது ஆரிடச் செய்யுள் எனப்படுகிறது. இச்செய்யுளைச் சிலப்பதிகார நூலுக்கு முற்பட்டதாகக் கொள்ளலாம்.”

“The Yapparungala Viruthi reproduces an old Venba in which a woman laments over the dead body of her husband lying in a pool of blood—and the Verse is marked Pattini Ceyyul—song of the chaste wife. There can be no doubt that we are here right in the heart of Kannaki story and as this verse is called 'Arida' it must be taken to have preceded the Cilappadikaram.” (University of Ceylon Review Vol. VII. p. p. 21-27.)

இவ்வாறு இந்தப் பத்தினிச் செய்யுளைப்பற்றி இம்முன்று அறிஞரும் கூறுகிறார்கள். இவர்களில் இராகவையங்கார், இப் பத்தினிச் செய்யுள் கண்ணகியார் பாடியது என்று கூறுகிறார். வையாபுரியாரும் நீலகண்டரும், இச்செய்யுள் கண்ணகியார் பாடியது அல்ல என்று கருதினாலும், இதில் கூறப்படுகிறவர்கள் கண்ணகியாரும் கோவலனும் என்று கருதுகிறார்கள். பிள்ளையவர்கள் இன்னும் ஒருபடி அதிகமாகச்சென்று, கண்ணகி சரிதத்தைப்பற்றிய ஒரு நூலை, ஒரு புலவர் வெண்பாவினால் இயற்றி யிருந்தார் என்றும், அந் நூலின் ஒரு செய்யுள்தான் யாப்பருங்கல விருத்தியுரைகாரர் மேற்கோள் காட்டிய பத்தினிச் செய்யுள் என்றும் கூறுகிறார்.

இம் மூவரும் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தில் அலுவல் புரிந்தவர்கள். இராகவையங்காரும் வையாபுரிப் பிள்ளையும் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ் அகராதி வெளியீட்டில் அலுவல் செய்தவர்கள். அகராதி அலுவல் முடிந்த பிறகு பிள்ளையவர்கள் பல்கலைக் கழகத்துத் தமிழ்த்துறைத் தலைவராக இருந்தார். இதே பல்கலைக் கழகத்தில் சரித்திரத் துறைத் தலைவராக இருந்தவர் நீலகண்ட சாஸ்திரியார் இவர்கள் அடிக்கடி கலந்துபேசிக் கருத்துக்களைப் பரிமாறிக்கொண்டவர்கள். ஆகையால் இவ்வாராய்ச்சியில் ஒரே விதமான கருத்தைக் கூறுகிறார்கள். பத்தினிச் செய்யுளைப்பற்றி இவர்கள் கொண்ட கருத்தை மேலே காட்டினோம். இனி, இவர்களின் ஆராய்ச்சியும் முடிவும் சரிதானு என்பதைப் பார்ப்போம்.

யாப்பருங்கல விருத்தியுரைகாரர் ஷெ வெண்பாவை மேற்கோள் காட்டி இதனைப் பத்தினிச் செய்யுள் என்று கூறினர். பத்தினிப் என்ற பெயரைக் கண்டதும், இம்மூன்றுபேரும், பத்தினி என்பது கண்ணகிதான் என்று முடிவு செய்துவிட்டனர். பத்தினிச் செய்யுளைப் பாடியவர் கண்ணகியார் என்று அய்யங்கார் முடிவுசெய்துவிட்டார். பத்தினிச் செய்யுள், கோவலனையும் கண்ணகியையும் பற்றியது என்று பிள்ளையவர்களும் சாஸ்திரியாரும் முடிவு செய்துவிட்டனர். கண்ணகியார் ஒருவர்மட்டுந்தானா பத்தினி? வேறு பத்தினிப் பெண்கள் தமிழ் நாட்டில் இருந்ததில்லையா? பத்தினிகளில் சிறந்தவர் மாபெரும் பத்தினியாகிய கண்ணகியார் என்பது எல்லோரும் அறிந்ததே. ஆனால், கண்ணகியாருக்கு முன்னும் பின்னும் பத்தினியர் பலர் உள்ளனர். அந்தப் பத்தினிப் பெண்களில், பத்தினிச் செய்யுளைப் பாடியவர் எந்தப் பத்தினியோ? கண்ணகியார் தான் “பத்தினிச் செய்யுளை”ப் பாடினார் என்பதற்கு என்ன சான்று உள்ளது? பத்தினிச் செய்யுள், கண்ணகியார் பாடியது என்றும் கண்ணகியாரைப்பற்றியது என்றும் இவர்கள் கருதியது பிழையான கருத்தாகும். இவர்களின் கருத்துக்கு நேர்மாறாக இச் செய்யுளின் அகச்சான்று இருக்கிறது. இச் செய்யுள் கோவலனையும் கண்ணகியையும் பற்றியது அல்ல. அவர்களைப்பற்றி இந்த வெண்பாவில் ஒன்றும் கூறப்படவில்லை. வேறு யாரைப்பற்றியோ கூறுகிறது. செய்யுளைப் படித்துப் பாருங்கள்.

“கண்டகம் பற்றிக் கடகமணி துளங்க

ஒண்செங் குருதியின் ஒஓகிடந்ததே—கெண்டிக்

கெழுதகைமை யில்லேன் கிடந்தூடப் பன்னாள்

அமுதகண் ணீர்துடைத்த கை.”

செங்குருதியில் (இரத்தத்தில்) தோய்ந்து இறந்துகிடக்கிறான் ஒரு வீரன். அவன் கையிலே உடைவாள் (கண்டகம்) பிடித்திருக்கிறான். அல்லாமலும் அவன் கையில் கடகம் அணிந்திருக்கிறான். அது மணிகள் பதிக்கப்பட்ட விலையுயர்ந்த கடகம். இச் செய்யுளின் முதல் இரண்டடிகள் இவற்றைக் கூறுகின்றன. யாரோ ஒரு வீரன் போர்க்களத்தில் இறந்துகிடப்பதை இச் செய்யுள் கூறுகிறது.

கோவலன் கொலையுண்டிறந்தபோது அவன் கையில் மணிக் கடகம் இல்லை; கட்டாரியும் இல்லை. இவை இரண்டையும் உடைய ஒருவன் இறந்துகிடப்பதாக இச் செய்யுள் கூறுகிறது. செய்யுளில் அகச் சான்று இவ்வாறு இருக்க, இதில் கூறப்படுகிறவன் கோவலன் என்று இந்த மூன்று அறிஞர்களும் கருதுகிறார்கள்! யாரோ ஒரு போர் வீரன் போர்க்களத்திலே இறந்துகிடக்கிறான் என்பதையும், போர் முடிந்த பிறகு அவ்வீரனுடைய மனைவியாகிய பத்தினிப் பெண் அவன் இறந்துகிடக்கும் நிலையைக்கண்டு புலம்பியதையும் இப் பத்தினிச் செய்யுள் பட்டப் பகல்போல் தெரிவிக்கிறது. அகச் சான்று தெளிவாக இருக்கிறது. அப்படியிருந்தும், இம்மூவரும்,

இறந்து கிடப்பவன் கோவலன் என்று கூறுகிறார்கள். இவர்கள் கூறுவதைப் பகுத்தறிவுள்ள உலகம் எப்படி ஏற்றுக்கொள்ள முடியும்?

இறந்துகிடப்பவன், கையில் மணிக் கடகம் அணிந்திருப்பதை இச்செய்யுள் கூறுகிறது. கோவலன் மதுரையில் கொலையுண்டிருந்தபோது, மணிக் கடகம் அணிந்திருந்ததாகச் சிலப்பதிகாரம் கூறவில்லை. செல்வங்களை எல்லாம் இழந்துவிட்ட கோவலனிடம் மணிக்கடகம் ஏது? சாதாரண பொன் கடகந்தான் ஏது? கோவலனிடம் கடகம் இருந்திருந்தால், அதை விற்காமல் கண்ணகியின் காற்சிலம்பை விற்கக் கொண்டுபோவானா? சங்க காலத்தில் மங்கையரின் காற்சிலம்புக்குத் தனிப்பெருமையும் மதிப்பும் இருந்தது. மங்கையர் மணம் செய்துகொள்ளும்போது, அவர்களின் காற்சிலம்பைக் கழிக்கும் சிலம்புகழி நோன்பு சிறப்பாக நடைபெற்றது. அக்காலத்து மகளிர் காற்சிலம்பைச் சிறந்த, தனிமதிப்புள்ள பொருளாகக் கருதியிருந்தனர். ஆகவே கோவலனிடம் மணிக் கடகம் இருந்திருந்தால், அதை விற்காமல் கண்ணகியின் காற்சிலம்பை விற்பதற்கு மணந்துணியமாட்டான் கோவலன். அவனிடம் வேறு அணிகலன் இல்லாத வறுமை நிலையில், தன் மனைவியின் காற்சிலம்பை விற்பதற்குக் கொண்டுபோனான்.

எனவே, பத்தினிச் செய்யுளில், கையில் மணிக்கடகம் அணிந்து இறந்துகிடப்பதாகக் கூறப்படுகிறவன் கோவலன் அல்லன், வேறு யாரோ போர் வீரன் என்பது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் தெரிகிறது. அவ்வீரன் கடகம் அணிந்து இருக்கிறான் என்று கூறப்படுவதால், அவன் செல்வம் படைத்த சேனைத் தலைவனாக இருக்கக் கூடும் என்பதும் தெரிகிறது.

இன்னும் அகச் சான்றும், இவ்வறிஞர்கள் கொண்ட கருத்து தவறானது என்பதைக் காட்டுகிறது. இறந்து கிடக்கிற வீரன், தன் கையில் கண்டகம் (உடைவாள்) ஏந்தியிருக்கிறான் என்று இந்தப் பத்தினிச் செய்யுள் கூறுகிறது. கோவலன் கொலையுண்டபோது அவன் கையில் உடைவாள் இருந்ததாகச் சிலப்பதிகாரம் கூறவில்லை. கோவலன் கையில் வாள் இருந்திருக்குமானால், அவன் வெட்டுண்டு மடிந்திருக்கமாட்டான். சிலப்பதிகார வரலாறு வேறுவிதமாக முடிந்திருக்கும். ஏனென்றால், கோவலன் படைக்கலப் பயிற்சியுள்ளவன் என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுகிறது. மதங்கொண்ட யானை பிச்சைக் காரன் ஒருவனைத் தன் கையில் பிடித்துக்கொண்டபோது கோவலன், யானையின் கையிலிருந்து அவனை விடுவித்துத் தானும் தப்பித்துக் கொண்டான் என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுகிறது. (சிலம்பு-15-ஆம் காதை 43-53.) இதிலிருந்து, “கடக்களிறு அடக்கிய கருணை மறவ”னாகிய கோவலன் யானைப் போர்ப் பழகியவன் என்பது தெரிகிறது. யானைப் போர் பழகியவன் சாதாரண வாட்போரிலும் பழகியிருப்பானன்றோ?

மதங்கொண்ட யானையையும் அடக்கவல்ல கோவலன், மதுரையில் கொலையுண்டபோது, அவன் கையில் உடைவாள் இருந்திருக்குமானால், அவன் வெட்டுண்டு மடிந்திருக்க மாட்டான். அப்படி மடிந்திருந்தாலும் தற்காப்புக்காகப் போர் செய்து பிறகு மடிந்திருப்பான். கோவலன் ஆயுதம் இல்லாமல் அயர்ந்திருக்கும் நிலையில் கொலைசெய்யப்பட்டான் என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுகிறது. இதற்கு நேர்மாறாகப் பத்தினிச் செய்யுள், கையில் கட்டாரி ஏந்திப்போர்செய்து இறந்து கிடக்கிற வீரனைக் கூறுகிறது. எனவே, இச்செய்யுளில் கூறப்படுகிறவன் கோவலன் அல்லன் என்பதும், அவன் வேறு யாரோ போர் வீரன் என்பதும் ஐயம் இல்லாமல் தெளிவாகத் தெரிகிறது. இவ்வளவு தெளிவான அகச்சான்று இருக்க, இதனைச் சிறிதும் கருதாமல், பல்கலைக் கழகத்து மூன்று அறிஞர்களும், இச்செய்யுளில் கூறப்பட்டவன் கோவலன் என்று கூறுகிறார்கள். இவர்கள் கருத்தை அறிவுடையோர் ஏற்றுக்கொள்வரோ?

“கெண்டிக் கெழுதகைமை யில்லேன் கிடந்தூடப் பன்னாள்
அமுதகண் ணீர்துடைத்த கை”

என்னும் இச்செய்யுளின் பின் இரண்டடிகளும், கண்ணகியைப்பற்றி எதையுங் கூறவில்லை, வேறு யாரோ ஒரு பெண்ணின் செய்தியைத்தான் கூறுகிறது. கற்புள்ள ஒரு பெண்மணியின் ஊடற் செய்தி இதில் கூறப்படுகிறது; அவளுடைய வாழ்க்கையிலே தன் கணவனுடன் பல நாட்கள் ஊடல் கூடல்கள் நிகழ்ந்ததைக் கூறுகிறாள். இச்செய்யுளில். இந்த ஊடல் கூடல்களைக் கண்ணகி கோவலனுடன் இணைத்துக் கூறுவது பொருந்தாது. கண்ணகிக்கும் கோவலனுக்கும் ஊடல் கூடல்கள் நிகழ்ந்ததாகச் சிலப்பதிகாரம் கூறவில்லை. அதற்கு மாறாக, மாதவிக்கும் கோவலனுக்கும் பலமுறை ஊடல் கூடல்கள் நிகழ்ந்ததைச் சிலப்பதிகாரம் கூறுகிறது. கண்ணகியுங் கோவலனும் மதுரைக்குச் சென்ற பிறகுங்கூட அவர்களுக்குள் ஊடலும் கூடலும் நிகழவில்லை. அவர்களுக்கு அங்கு ஊடல் கூடல்களுக்கு வாய்ப்பும் ஏற்படவில்லை. எனவே, இச்செய்யுளின் பின் இரண்டடிகளும் கண்ணகியைப்பற்றியதல்ல; வேறு யாரோ ஒரு பத்தினிப்பெண்ணைப்பற்றிய செய்தியாகக் காணப்படுகிறது.

எனவே, இந்தப் பத்தினிச்செய்யுள், கோவலன் கண்ணகியரைப் பற்றியதல்ல, வேறு யாரோ ஒரு வீரனையும் அவன் மனைவியையும் பற்றிய செய்யுள் என்பது ஐயமில்லாமல் விளங்குகிறது. ஆனால், அய்யங்காரும், சாஸ்திரியாரும், பிள்ளையும், இச்செய்யுள் கோவலன் கண்ணகியரைப்பற்றியது என்று கூறினர். இவர்கள் இவ்வாறு கூறியதற்குக் காரணம் என்னவென்றால், யாப்பருங்கல உரையாசிரியர் இதனைப் பத்தினிச் செய்யுள் என்று கூறியதுதான். உரையாசிரியரின்மேல் தவறில்லை. பத்தினி என்றால் கண்ணகிதான் என்று கருதிக்கொண்டது இவர்கள் தவறு. பத்தினி என்றால் பொருள் என்ன? பத்தினி என்றால் கற்புடைய பெண் என்பது பொருள்.

எனவே பத்தினிப் பெண்கள்—கற்புடைய பெண்கள்—பலர் இருந்திருக்கிறார்கள். அவர்களில் ஒரு பத்தினிப் பெண்ணைப்பற்றிய செய்யுள் இது. பத்தினி என்றால் கண்ணகி, பத்தினிச் செய்யுள் என்றால் கண்ணகியைப்பற்றிய செய்யுள் என்று ஏன் கருத வேண்டும்? செய்யுளில் கூறப்படுகிறதைப் பார்த்தாலே, இது கண்ணகி கோவலரைப்பற்றிய செய்தியல்ல என்பது நன்கு தெரிகிறதே. விழிப்பாக இருந்து, இச்செய்யுளின் பொருளைக் கவனித்து, அகச்சான்று புறச்சான்றுகளைக்கொண்டு ஆராய்ந்து பார்த்திருந்தால் இவர்கள் இத்தவருன கருத்தைக் கொண்டிருக்க மாட்டார்கள்.

பத்தினி என்பதன் பொருள் என்ன என்பதைச் சிந்திக்காமல் அகச்சான்று புறச்சான்றுகளைக் கருதாமல், பத்தினி என்றால் கண்ணகி ஒருவர்தான் என்று தவருன கருத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆராய்ந்தபடியினாலே, இவர்களின் முடிவு தவறாயிற்று. தவருன ஆராய்ச்சியினால் பெற்ற தவருன முடிவை வைத்துக் கொண்டு. அதன்மேலே யுகமான கருத்துக்களை இவர்கள் கற்பித்துக் கொண்டார்கள். பத்தினிச் செய்யுள், கண்ணகியின் வரலாற்றைக் கூறுகிற செய்தி என்றும், அது கண்ணகியார் பாடிய செய்யுள் என்றும் இவர்கள் கூறுவது மருட்சியே யல்லாமல் தெருட்சியல்ல. இது கண்ணகி கோவலரைப்பற்றிய செய்யுளாக இருந்தால், இச்செய்யுளை இளங்கோ அடிகள் தமது சிலப்பதிகாரத்தில் கூறியிருப்பார் அன்றோ? உரையாசிரியர்களாகிய அடியார்க்கு நல்லாரும் அரும்பத உரையாசிரியரும் தமது உரைகளில் மேற்கோள் காட்டியிருப்பார்கள் அல்லவா? வேறு யாரோ ஒரு பத்தினிப் பெண்ணைப்பற்றிய செய்யுள் ஆகையினாலே, இச்செய்யுளை அவர்கள் தமது உரையில் மேற்கோள் காட்டவில்லை. சிலப்பதிகார வரலாற்றுக்கும் இப்பத்தினிச் செய்யுளுக்கும் உண்மையில் யாதொரு தொடர்பும் இல்லை. யாரோ ஒரு பத்தினிப் பெண், போர்க்களத்தில் இறந்துபோன தன் கணவனைப் பற்றிப்பாடிய செய்யுள் இப்பத்தினிச் செய்யுள் என்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது.

“இச் செய்யுள் பத்தினிச் செய்யுள் என வழங்குகிறபடியினாலே, பத்தினித் தெய்வமாகிய கண்ணகி வரலாற்றைப் பற்றியதென்றே கொள்ளத் தக்கது” என்று வையாபுரிப் பிள்ளையும், “இந்தச் செய்யுள் பத்தினிச் செய்யுள் என்று கூறப்படுகிறது. இதில் கண்ணகி கதையின் அடிப்படையான கருத்து உள்ளது என்பதில் ஐயமில்லை” என்று நீலகண்ட சாஸ்திரியார் எழுதியது முற்றிலும் தவறு என்பது மேலேகாட்டிய காரணங்களினாலே நன்கு விளங்கும். பத்தினிச் செய்யுள் என்று பெயர் இருப்பதாலேயே இந்தச் செய்யுள் எப்படி கண்ணகியின் வரலாறு ஆகும்? தமிழ் நாட்டிலே ஒரே ஒரு பத்தினிதான் உண்டா? கண்ணகிக்கு முன்னும் பின்னும் வேறு பத்தினிப் பெண்கள் இல்லையா? என்று மீண்டும் கேட்கிறோம்.

“இவள் வரலாறு ஒருபடியாக உருப்பெற்றகாலத்து, அவலச் சுவை மிகுந்த இப்பகுதியுடன் பிற கதைப் பகுதிகளையும் அமைத்து

வெண்பாவினால் நூல் ஒன்று ஒரு கவிஞன் செய்திருந்தான் என்று கொள்ளலாம்” என்று வையாபுரிப் பிள்ளை எழுதியதும், “இதில் கண்ணகி கதையின் அடிப்படையான கருத்து உள்ளது என்பதில் ஐயமில்லை” என்று நீலகண்ட சாஸ்திரியார் எழுதியதும் பொருளற்ற வீண் கருத்தாகும். என்னை? பத்தினிச் செய்யுள் யாரோ ஒரு பத்தினியின் செய்யுளாயிருக்கும்போது, அச் செய்யுளிலிருந்து கண்ணகி வரலாறு தோன்றிற்று என்று கூறுவது மொட்டைத் தலைக்கும் முழங்காலுக்கும் முடிபோடுவதுபோலாகும்.

வையாபுரியாரும் நீலகண்டரும் இதனோடு நின்றார்களா? இல்லை. மேலும் மேலும் ஆகாயக்கோட்டையைக் கட்டிக்கொண்டு போகிறார்கள். மணிமேகலையையும் சிலப்பதிகாரத்தையும் பிற்காலத்து நூல்கள் என்று நிலைநாட்டவேண்டும் என்னும் ஆவேசத்தினால் அறிவுக்கு ஒவ்வாத காரணத்தைக் காட்டுகிறார்கள். தொல்காப்பியம், சொல்லதிகாரம் 100-ஆம் சூத்திர உரையில் தெய்வச் சிலையார் என்னும் உரையாசிரியர் ஒரு செய்யுளை மேற்கோள் காட்டியுள்ளார். அச்செய்யுள் இது:

“காதலியைக் கொண்டு கவுந்தியொடு கூடி
மாதரிக்குக் காட்டி மனையி னகன்றுபோய்க்
கோதி யிறைவனது கூடற்கட் கோவலன்சென்
றேத முறுதல் வினை.”

இச்செய்யுளைக்குறித்து, வையாபுரிப் பிள்ளையவர்கள் தமது. “இலக்கிய மணிமாலை” என்னும் நூலில் இவ்வாறு எழுதுகிறார்:—

“இவள் (கண்ணகியார்) வரலாறு ஒருபடியாக உருப்பெற்ற காலத்து, அவலச் சுவையிருந்த இப்பகுதியுடன் பிற கதைப் பகுதிகளையும் அமைத்து வெண்பாவினால் நூல் ஒன்று ஒரு கவிஞன் செய்திருந்தானென்று கொள்ளலாம். (தொல். சொல். 100.) தெய்வச் சிலையார் கூறும் வெண்பா இந்நூலைச் சேர்ந்ததாகலாம். ‘ஆரிடப் போலி அல்லது ஆரிடவர்க்கம்’ என்று முதற்செய்யுள் (பத்தினிச் செய்யுள்) குறிப்பிடப்படுவதால், இந்நூல் சிலப்பதிகாரத்திற்கு முற்பட்டதாகவேண்டும். எனவே இக்காவியத்துக்கு (சிலப்பதிகாரத்துக்கு) முன்பே கண்ணகி வரலாறு தோன்றி வளர்ந்துள்ளதெனக் கருதுதல் தரும்” (இலக்கிய மணிமாலை பக்கம் 135)

சிலப்பதிகாரத்துக்கு முன்பே கண்ணகி வரலாறு பற்றிய ஒரு வெண்பா நூல் இருந்தது என்று கூறுகிற வையாபுரிப் பிள்ளைக்கே இதுபற்றி உறுதியான நம்பிக்கை இல்லை. ஏனென்றால், இவரே இன்னொரு இடத்தில் இதற்கு மாறுபட எழுதுகிறார். தமிழ் இலக்கிய சரிதத்தில் காவிய காலம் (1957) என்னும் நூலில் இவர், இக் கருத்துக்கு நேர்மாறாக இவ்வாறு எழுதுகிறார்:—

“சிலம்பு—அதிகாரம் என்னும் பெயர் நயம்பெற அமைந்ததாகும். இதில் கட்டுப்படுத்துதற்குரிய முன்னூல் முதலியன

தண்டியாசிரியர்.

[புலவர் நா. விசுவநாதன், அறந்தாங்கி]

அஃதன்றியும் மற்றொரு சான்று மிதற்குண்டு. பிற்காலத்திருந்த ஒட்டக்கூத்தரைப்பற்றி ஓர் பாடலில்,

“சென்று செவியளக்குஞ் செம்மையவாய்ச் சிந்தையுள்ளே
நின்றளவி லின்ப நிறைப்பவற்றுள்—ஒன்று
மலரிவருங் கூந்தலார் மாதர்நோக் கொன்று
மலரிவருங் கூத்தன்றன் வாக்கு”

என்று இருபொருள் வேற்றுமைச் சமம் என்ற அணிக்கு எடுத்துக் காட்டுக் காட்டியுள்ளார். இப்பாடலில் தற்போழுது பூந்தோட்டம் என்ற ஊரின் மருங்குள்ள கூத்தனூரினரான ஒட்டக்கூத்தரையும் அவர் மொழியையும் பாராட்டுவதைக் காண்கின்றோம். ஒரு காலத்துப் புலவராகிய பெருமக்கள் வேறுபாடின்றி ஒருவரை ஒருவர் புகழ்ந்து பாராட்டுதலையும் இதனாலறியலாமன்றோ? [இஃதறியாத ஒருவர் தனிப்பாடற்றிரட்டிற் கண்ட சில பாக்களை இணைத்து புலமைக் காய்ச்சல் பண்டுதொட்டு இருந்து வந்துள்ளது எனத் தம் புலமையைப் பயன்படுத்தி ‘விநோதரசமஞ்சரி’ என்ற நூலைச் சென்ற நூற்றாண்டில் ஏற்படுத்தினார். அதுகண்டு மயங்கற்க] இதனால், இவர் கூத்தர் காலத்தவர்; எனவே, அவர் வாழ்ந்தது 12ஆம் நூற்றாண்டு என்பதால் தண்டியார் 11ஆம் நூற்றாண்டு அல்ல என்பது உறுதியாதல் காண்க.

மற்றொரு காலத்தைப்பற்றியும் ஆராய்வாம். கம்பர் 12ஆம் நூற்றாண்டு என்று கொண்டால் அதன் இறுதிப்பகுதியில் இருந்தவராவார். கம்பர் மகன் அம்பிகாபதியும் அவர்க்கு மகன் தோன்றி கலைத் துறையில் வெற்றிபெற்று அரசவைப் புலவராகக் குறைந்தது 25 வயதாவது ஆகியிருத்தல்வேண்டும். அங்ஙனமாயின் அம்பிகாபதிக்கு 25 வயதில் தண்டி பிறந்தார் எனக் கொண்டாலும் சற்றேறக் குறைய 50 ஆண்டுகளாகியிருக்கவேண்டும். எனவே, எப்படி யிருப்

188-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.

இல்லாமையால், மனோபாவனை யதேச்சையாகக் கவித்வ வானிற் பறந்து சென்று கவிஞரின் பெருமையை நன்கு புலப்படுத்துகிறது.” (பக்கம் 94) என்று எழுதுகிறார். இவ்வாறு பிள்ளையவர்கள் தமது நூல்களிலேயே முன்னுக்குப் பின் முரணாக எழுதுகிறார். இலக்கிய மணிமாடையில், சிலப்பதிகாரத்துக்கு முன்பு ஒரு வெண்பா நூல் கண்ணகி வரலாறுபற்றி இருந்திருக்கக்கூடும் என்று எழுதிய இவர், காவிய காலம் என்னும் நூலில் சிலப்பதிகாரத்துக்கு முன்னூல்கள் இல்லை என்று எழுதுகிறார். இதனால் இவருக்கே உறுதியான கருத்து இல்லை என்று தெரிகிறது. இவர் காட்டும் காரணம் இவருக்கே உடன்பாடு இல்லை என்பது நன்கு விளங்குகிறது.

(தொடரும்)

பினும் 13ஆம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதிக்கு முன்னிருந்திருக்க ஏதுவில்லை. அப்பொழுது மூன்றாம் இராசேந்திரன் கி. பி. 1246—1279 வரை அரசாண்டான். அப்படியாயின் தண்டியாரால் மூன்றாம் இராசேந்திரனைப்பற்றிக் கூறாமலிருக்க முடியுமா? மூன்றாம் இராசேந்திரனைப்பற்றிய குறிப்பேதும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஆதலால், தண்டியார் கம்பரின் பெயராக இருந்தால் நிச்சயம் இராசேந்திரனைக் குறிப்பிட்டிருப்பார். அன்றியும் கூத்தரைப்பற்றிக் கூறிவிட்டுத் தன் பாட்டனின் கவித்திறனைப் புகழாமலிருக்க முடியுமா? அப்படிப் புகழ்ந்ததாக எந்தப் பாடலும் தண்டியலங்காரத்தில் அமைந்திலது. எனவே, தண்டியார் கம்பரின் பேரனாக இருக்கமுடியாது என்ற முடிவுக்கு வரலாம்.

கம்பர் வேளாளர் மரபு. தண்டியாரோ செங்குந்தர் மரபு. எனவே, இக்காரணத்தாலும் கம்பர் பேர ரல்லர் தண்டியார் என்பது தெளிவாக விளங்கும். இதனால், இவர் அம்பிகாபதி என்ற வேறொருவரது மகனாவார் என்பதையே பாயிரத்தினால் பெற்றும்.

தண்டியார் காலம் :

தண்டியார் விளக்கப் பாடல்களுள் சோழவேந்தருள் ஒருவருக்கே சிறப்புப் பெயராய்த் தோன்றிப் பின்னர் மரபுப் பெயராய் வழங்கி வந்த பல தொடர்களால் சோழ மன்னரைக் குறிப்பிடுகின்றார். அவை: சென்னி, கிள்ளி, வளவன், அபயன், துங்கள், அகளங்கள் அனபாயன் என்பனவாம். 'சென்னி' என்று மூன்றிடங்களிலும், 'கிள்ளி' என்று நான்கிடங்களிலும், 'வளவன்', 'துங்கள்', 'அபயன்' என்று ஒவ்வொரிடத்திலும், 'அகளங்கள்' என ஈரிடங்களிலும், 'அனபாயன்' என்று ஏழிடங்களிலும் கூறியுள்ளார். இவற்றுள், கிள்ளி, சென்னி, வளவன் என்பன சங்ககாலமுதலே சோழர்க்கு மரபுப் பெயராதலை யாவருமறிவர். 'அபயன்' என்று முதற் குலோத்துங்கன் அழைக்கப்பட்டான் என்பதை வரலாறுணர்ந்த பலரும் நன்கறிவர். 'அனபாயன்' என்னும் தொடர் பிற்காலச் சோழருள் இரண்டாம் குலோத்துங்கனைக் குறிக்கும். இவனைப்பற்றிய குறிப்புக்கள் மிகுதியாக இவர் பாடலில் கிடைக்கின்றன. ஓர் பாடலில்,

“மயில்போல் மடப்பிடிபோல் மான்போல் மழலைக்
குயில்போ லொளிர்மென் கொடிபோல்—பயிலும்
கொலைவா ரணத்துங்கள் கோழிக்கோன் கொல்லி
மலைவா ணர்காதல் மகள்”

என்று கூறப்பெற்றுள்ளது. இதில் இவ்வேந்தனது முடிமங்கலப் பெயராகிய குலோத்துங்கன் என்ற பெயரின் பிற்பகுதி கூறப்பெற்றிருத்தலால் இவன் காலத்தவரே தண்டியார் என்று உறுதி கூறலாம். கூத்தர் இவ்வேந்தனைப்பற்றி ஓர் உலா பாடியுள்ளமையால் அவர் இவன் காலம்வரை வாழ்ந்திருந்தார் என்றறிகிறோம். ஆதலால், கூத்தரையும் குலோத்துங்கனையும் பாடிய தண்டியார் இரண்டாம் குலோத்துங்கன் (கி. பி. 1133 — 1145). காலத்தவர்

என்பது விளங்கும். இக்காலத்தைத் திரு. வை. சதாசிவ பண்டாரத்தார் அவர்கள் முன்னரே சோழ வரலாற்றுள் கூறியுள்ளார்கள்.

மரபு:

தண்டியாரது சொல்லணியியலில் இரண்டாம் அடியும் ஈற்றடியும் மடக்காக வந்த மடக்கணியின் பாடல் ஒன்றால் இவரது மரபினை யறியலாம். அதில், 'நம் குலத்தவர் கைகளைத் தொழில் கொள்ளும் ஏகாம்பரத்தை யுடையான் ஏகாம்பரன்' என்று கூறுகின்றார். அது வருமாறு:

“நலத்தகை பெறஇரு சரணம் ஓது நம்
குலத்தகை பணிகொள் ஏகாம்ப ரத்தனே
நலத்தகை மகளொரு பாக நண்ணுமேல்
குலத்தகை பணிகொளே காம்ப ரத்தனே.”

என்பதாகும். காஞ்சியில் புகழ்பெற்ற கைத்தொழில் பட்டு நெசவாகும். அத்தொழிலைச் செய்பவர் செங்குந்த மரபினராவர், அவர்களைத் தண்டியார் 'நம் குலத்த' என்றும் அவரது தொழிலை 'கைபணி கொள் ஏகாம்பரம்' என்றும் கூறுவதால் இவர் செங்குந்தராவர் என்பது பெற்றும். இவர் அம்பிகாபதி என்ற செங்குந்தரது மகனாராவர் என்பது உறுதியாதலை யறிக.

புலமைத்திறன்:

இவர் தொல்காப்பியம் முதலிய இலக்கண நூற்களை நன்குகற்று அந்நெறியில் அமைந்த அணிகளையும், பல்காப்பியங்களைக் கற்று அவற்றில் கண்ட அணிகளையும், வடமொழி நூல் காஷியாதர்சம் முதலிய நூற்களில்கண்ட அணிகளையும் ஓர்ந்து வடமொழி நூலாகிய காஷியாதர்சம் அமைந்த முறைக்கு முற்றிலும் மாறுபடாமல் வழி நூலாக யாத்தாராதல் வேண்டும். இதனைப் பாயிரம்,

“தொல்காப் பியநெறி பல்காப் பியத்தும்
அணிபெறும் இலக்கணம் அரிதனில் தெரிந்து
வடநூல் வழிமுறை மரபினில் வழாஅது”

என்று கூறுவதால் அறியலாம்.

தண்டியார் முத்தமிழிலும் வல்லவர். இயற்றமிழில் வல்லவராதலை இவரது அணி நூலாலேயே அறிகின்றோம். இசைத்தமிழில் வல்லவர் என்பதை இவரது மேற்கோட்பாடலால் அறியலாம். இசை நூலில் நின்ற நரம்பிற்கு நான்காவது நரம்பு நட்பு நரம்பாகும். ஐந்தாவது நரம்பு கிளை நரம்பாகும். ஆராவது நரம்பு பகை நரம்பாகும். ஏழாவது நரம்பு இணை நரம்பாகும்' என்னும் மரபு கூறப்படுகின்றது.

'நின்ற நரம்பிற்கு ஐந்தாம் நரம்பாகிய பகையைச் சாராது, ஆராம் நரம்பாக வந்த கிளையைக் கொள்ள, நான்காம் நரம்பாகிய

முதன்மைத்தான இணையைக்கொண்ட யாழ் என்று கலைமலைவு வழு அணிக்கு ஓர் உதாரணச் செய்யுள் இயற்றியுள்ளார். அது:

“ஐந்தாம் நரம்பாம் பகைவிரவா தாருக
வந்த கிளைகொள்ள நான்காய—முந்தை
இணைகொண்ட யாழியற்று மேந்திழைதன் னாவித்
துணைவன் புகழே தொடுத்தது.”

இதனுள் முற்கூறியுள்ள இசை மரபிற்கு மாருகக் கூறப்பட்டமையால் கலைமலைவு என்ற வழுவாம் என்று கூறியதோடு

“கூடம் விரவிக் குறைநிலத்தா னத்தியன்ற
பாட லமுதம் பருகினான்—ஆடுகின்ற
ஊசலயற் றேன்றி யொளியிழைக்கு நாணளித்த
ஆசில் வடிவே லவன்.”

என்று கலைமலைவுக்கு வழுவமைதியும் கூறியுள்ளார். இதனுள், ஆறாம் நரம்பாகிய பகையோடு கூடிக் குறைநிலத் தானத்தால் இயன்ற பாடலாகிய அமுதினைக் ‘கூடம் விரவிக் குறைநிலத் தானத்தாலியன்ற - பாடலமுதம்’ என்ற பகுதியில் கலைமலைவாய்ப் புனைந்துரைத்ததால் கலைமலைவு அலங்காரமாயிற்று எனக் கூறியுள்ளார். ஆதலால், இசை மரபை நன்கு அறிந்திருந்ததால்தான் கலைமலைவு அணியை இயற்றியிருத்தல் இயலும். என்வே, இசைத்தமிழில் வல்லவர் என்பது உறுதி. இவர் நாடகத் தமிழ் வல்லவர் என்பதை

“... .. மும்மைப்
பாரத இலக்கணம் பண்புறத் தழீஇ
ஆடக மன்றத்து நாடக நவிறறும்
வடநா லுணர்ந்த தமிழ்நூற் புலவன்.”

என்று பாயிரம் கூறுதலால் அறியலாம். செம்பியன் அவையில் நடித்தற்குரிய நாடகங்கள்பல இயற்றியவராகவோ அன்றி நட்டுவநிலை கண்காணிப்பாளராகவோ இருந்தார் என்று தெரிகின்றது. இவற்றால் முத்தமிழ் வல்லார் என்பது புலனாகும்.

இதுகாறும் கூறியவற்றால் தண்டி என்பது இயற்பெயரென்பதும், தண்டியார் வழிநூலாகத் தண்டியலங்காரத்தை இயற்றினார் என்பதும், இவர் கி. பி. 12-ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வாழ்ந்தவர் என்பதும், அம்பிகாபதி என்பவர் மகனூராவர் என்பதும், செங்குந்த மரபினர் என்பதும், முத்தமிழ் வல்லவர் என்பதும் புலப்படுத்தப்பெற்றன. *

* துணர்-35 மலர்-5 பக்கம்-134 வரி-6இன் கீழ் சேர்த்துக்கொள்க: “நேமிநாதம்” என்ற நூல் குணவீர பண்டிதரால் இயற்றப்பெற்றதென ஓர் செய்யுளால் தெரிகிறது

தொல்காப் பியக்கடலிற் சொற்றீவச் சுற்றளக்கப்
பல்காற் கொண்டோடும் படவென்ப—பல்கோட்டுக்
கோமிகா மற்புலனை வெல்லங் குணவீரன்
நேமிநா தத்தி னெறி.

என்ற பாடலால் அறியலாம். நேமிநாதர் என்பதும் குணவீர பண்டிதரின் மாற்றுப் பெயராக இருக்கலாம் என்று நினைக்கிறேன். (கட்டுரையாசிரியர்.)